

PRINT POST APPROVED PP318852/00020

JUNIJ 2004

Misli

thoughts

LETO - YEAR 53
ŠTEVILKA - NUMBER 6

<http://www.glasslovenije.com.au>

Misli Junij 2004

VSEBINA

Juninski spomin - nekoliko drugače.....	3
Moj brat.....	5
Širitev Evropske unije.....	8
Domovini ob dnevu državnosti	10
Pater Hugo piše.....	10
Avstralski Slovenec	
s hojo proti raku.....	11
Izpod Triglava.....	12
Sveta Družina Adelaide.....	14
Sveti Rafael Sydney.....	16
Sveti Frančišek Asiški.....	18
Sv. Ciril in Metod Melbourne.....	20
Križem avstralske Slovenije.....	24
Severni tropski QLD.....	24
Sonce in samo sonce.....	26
Nova revija Slovenija.svet.....	27
Novo vodstvo slovenske frančiškanske province.....	28
Vaši darovi in zahvale.....	29
Kotiček naših mladih.....	30
Klub Panthers - Triglav.....	32
Oglas.....	34

FOTOGRAFIJI Z NASLOVNE STRANI:

FOTOGRAFIJA ZGORAJ: Prva nedelja v mesecu juniju 2004 je bil praznik Svetе Trojice. To lepo ime je dobila prijazna vas v Slovenskih goricah, od koder je doma pater Lavrencij Anželj, ki je tam sedaj še župnik. V letošnjem poletju se seli v Maribor. Pater Lovro je deloval v Sydneu od leta 1975 do 1979. Pod cerkvijo Svetе Trojice je umetno jezero. Do njega vodijo stopnice s postajami križevega poto.

FOTOGRAFIJA SPODAJ:

Ko postaja na južnem delu Avstralije hladnejše, se tudi naši rojaki iz Viktorije radi odpravijo na topli sever - v Queensland. To je skupina srečnežev, ki se je potila koncem letošnjega maja v tropskem predelu Kraljičine dežele. Njihovo pot je opisala Tilka Lenko in jo lahko podoživljate z branjem strani 24,25 in 26 v teh Mislih. Drugič pa gremo na pot še mi, saj nas nad vse prepričljivo vabijo!

GLASBA IZ BARAGOVE KNJIŽNICE

LOJTRCA DOMAČIH	
NONET CERTUS – Slava tebi Slomšek škof	
ANSAMBEL BRATOV AVSENIK	
Vse življenje same želje	
ZLATKO DOBRIČ – Sedem dolgih let	
VESELA JESEN – 25 let zlate Štajerske popevke	
NAJLEPŠE SLOVENSKE POPEVK	
LOJZE SLAK – Raj pod Triglavom	
NACE JUNKAR – Slovenski mornar	
ŠTAJERSKIH SEDEM – Povej, da Slovenec si	
POSTOJNSKA JAMA I in II	
RAZIGRANA MLADOST	
RIBNIČANA ŠKRINJA – Slovenska vas	
RACE IN DRUGI PLESI	
JANEZ BITENC – Take božične	
DRUŽINA GALIČ – K tebi želim	
DESETI BRAT – Pelin roža	
LJUBLJANSKI OKTET – Slovenija, moja dežela	
ALPSKI OKTET – Veselo po domače	
JAPART – To smo mi	
MELODIJE MORJA IN SONCA	
POPOTNIK I in II	
SESTRE KLARISE – Marija, Mati moja (cena \$6)	

VIDEO KASETE

"IGNITE" 29. slovenski koncert v Sydneu 2003 - \$20.	
VIDEOSPOTI - skupina Črna mačka - \$15.	
PAPEŽ IMA VAS RAD - Sveti oče z mladino v Postojni - \$15.	
PAPEŽ JANEZ PAVEL II. V SLOVENIJI - \$25.	
PAPA AD ASSISI PER LA PACE IN EUROPA - \$20.	
SVETI CIRIL IN METOD - 30 LETNICA - \$20.	
Sestra Ema Pivk - IN LOVING MEMORY - \$20.	
SLOVENSKI FRANČIŠKANI V AVSTRALIJI 1952 - 2001- \$25.	
KARAOKE - \$25.	

MODROST, KI JE OD ZGORAJ, je najprej čista, nato miroljubna, prizanesljiva, dovezeta, polna usmiljenja in dobrej sadov, brez razločevanja in hinavščine. V ŽIVLJENJU NI ODLOČILNO IMETI PRAV, pač pa biti dober.

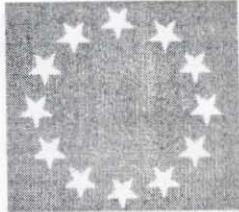
DOBROTA JE POSODA, v kateri ljudje sprejemajo resnico. Resnica brez dobrote je neužitna.

ČLOVEK, KAKOR TRAVA SO NJEGOVI DNEVI, kakor cvetlica na polju, tako cvete. Komaj zaveje veter vanjo, je ni več, njen kraj je ne pozna.

FOTOGRAFIJE SO PRISPEVALI:

Arhiv Misli: naslovna stran zgoraj. Dragica Gomizelj:naslovna stran spodaj.Pater Ciril:3,6,8,9,34. Simon Smrkolj:11. Arhiv Misli: 4,12,18,19.Jože Vuzem: 14,15.Clara Brcar:17. Marija Anžič:20,21,22,23,28,30,31. Tilka Lenko: 24,25. Mihael in Valerija Ropret: 26. Mimi Mejač: 27. Martha Magajna:27,32,33. Arhiv Sofie Krojs:29. Arhiv Andrejeke in Jožeta Andrejaš:29. Arhiv Elaine in Bogdana Bavčarja:31. Arhiv Vere in Petra Mills:31. Jenny Petelin:Kotiček naših mladih. Hvala vsem!

Junijski spomin – nekoliko drugače

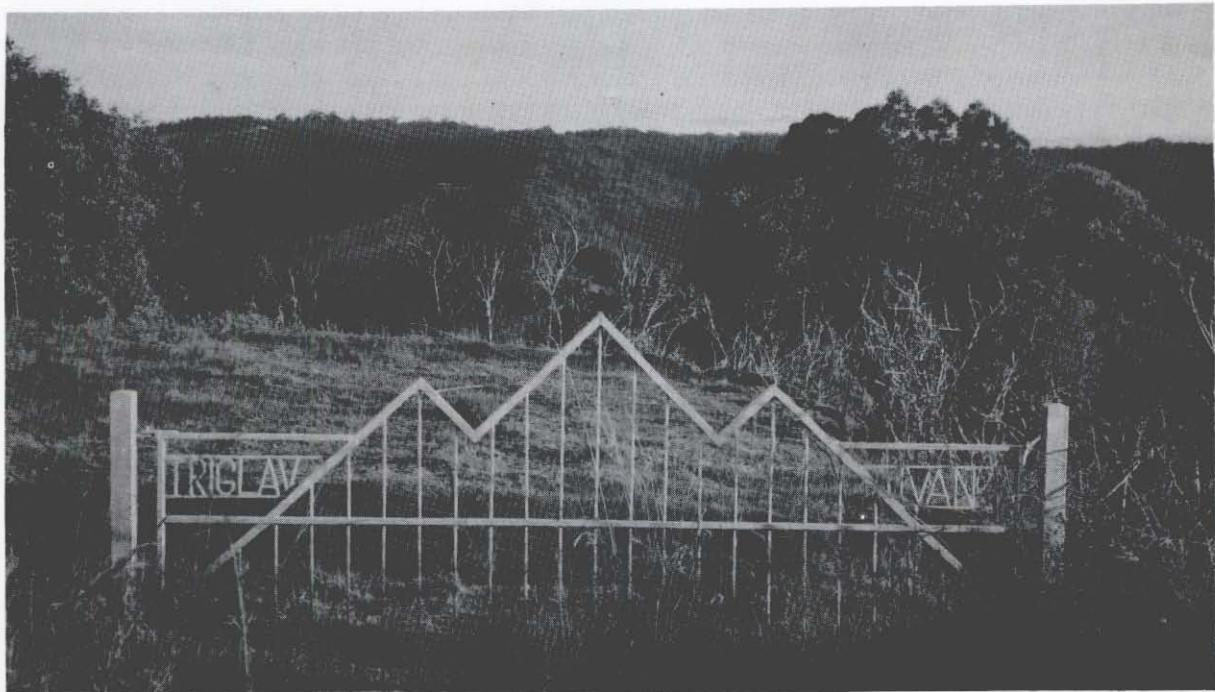

Spet je leto okoli in tu je mesec junij, ko nam vstopijo v spomin pokojni, ki so izgubili življenje v bratomorni vojni, pa tudi druge žrtve med vojno in po njej na obeh straneh. Marsikateri bi raje videli, da bi se tega žalostnega poglavja naše zgodovine ne bi spominjali več, ker jim tako ustreza. Spet drugi bi raje opustili ta spomin, ker pač znova odpira še ne zacetljene rane, čeprav je preteklo že skoraj 60 let.

Avstralija se zvesto spominja svojih dragih, ki so v raznih vojnah dali življenje za domovino. V tako imenovanih RSL klubih (Returned Soldiers League) imajo vsak večer ob 6. uri trenutek tišine v spomin tem padlim. Tam gori luč njim v spomin, tam je tudi napis »Lest we forget« (Da ne pozabimo). Pa tudi vsako leto za ANZAC Day 25. aprila se jih spominjajo in prirejajo ob spomenikih svečanosti ter tam položijo vence njim v spomin.

Kot Slovenci in kristjani ne moremo in ne smemo opustiti tega spomina. Bili bi jim zelo nehvaležni. Saj mora iti naša ljubezen in spoštovanje preko groba. Lahko rečemo, da je njihova žrtev življenja, ki jim je bilo po krivici odvzeto, cena neodvisnosti našega naroda, propada komunizma in poroštvo boljše narodove prihodnosti.

Potrebno pa je poleg spomina in molitve tudi zadostovati za vse te številne pogoje, ki kličejo po zadoščenju kot v nebo vpijoči grehi.

Kje vse po svetu so sledovi ljubezni slovenskega človeka do svoje domovine Slovenije! Ta Triglav Ivana Pišotka so vrata na njegovo zemljišče na Mt. Mee v Queenslandu, ideja in delo bližnjega soseda in zvestega zapisovalca in ohranjevalca vsega, kar je slovensko, tudi zvestega sodelavca Misli, Mirka Cudermana.

Junij 1945 in naslednji meseci tistega leta so zapisani v našo zgodovino kot najbolj krvavi čas, ko je tekla Abelova kri v potokih. Tudi tem našim Kajnom veljajo besede Svetega Pisma: »...in Gospod je rekel, kaj si storil? Glas krvi tvojega brata vpije iz zemlje k meni« (1 Mz 4,10). Zadoščujmo! Gospod, odpusti jim...

Čeprav smo pred nedavnim vstopili v Evropsko zvezo, bo treba še marsikaj storiti, da bomo v skladu z evropskim pravnim redom. Državni zbor bo moral zavzeti odgovorno stališče do tega dela naše zgodovine. Distanciranje od tega ni dovolj in ne more voditi do narodne sprave. Slovenska zgodovinarka dr.Tamara Griesser – Pečar je med drugim takole ocenila sedanji položaj: »Edinstveno v vrsti prejšnjih komunističnih držav, ki postajajo članice Evropske zveze, je tudi, da slovenski parlament in vlada do danes nista jasno obsodila komunističnega sistema. Evropska ljudska stranka upravičeno zahteva, da tisti, ki so bili v preteklosti del represivnega aparata komunističnega sistema, ne smejo prevzeti političnih funkcij v institucijah evropske zveze« (Družina, štev. 18, 2.5.2004). Ista zgodovinarka ocenjuje na istem mestu tudi sodstvo, ki »deluje zelo pomanjkljivo, korupcijo komaj preganja in postopki se zavlačujejo. Država obvladuje medije, ki zaradi tega ne izpolnjujejo v zadostni meri svoje nadzorne in informacijske naloge. Smešno tolmačenje ločitve Cerkve od države preprečuje marsikaj, tudi verouk v šolah. Verniki so še vedno državljeni drugega razreda.«

Naj tu omenim, **da se pobitim domobrancem in drugim žrtvam komunizma do danes še ni vrnilo časti**, kot umorjenim brez sodnega procesa in vsakega dokaza krivde. Tudi krivična obsodba škofa Rožmana še danes ni razveljavljena. Že nekajkrat je bil njegov primer v ta namen pred sodiščem. Vendar se je vsakokrat zataknilo, da ni prišlo do izničenja obsodbe. Vsa »krivda« škofa Rozmana je bila v tem, ker je verne svaril pred komunizmom, ki ga je papež Pij XI. V okrožnici »Divini Redemptoris« obsodil kot brezbožnega in je prepovedal vsako sodelovanje z njim. Škof Rožman je ravnal po svoji vesti in kot dober pastir svaril pred nevarnostjo komunizma. Torej je kot škof ravnal po službeni dolžnosti. Zato jim je bil trn v peti. Z lažmi in klevetami so tako umazali njegovo kristalno čisto osebo, da je celo v cerkvenih krogih njegovo ime marsikdaj zamolčano »zaradi ljubega miru.« Zato z molitvijo in sveto mašo, ki je spravna daritev, zadostujmo Božji pravičnosti za nedolžne žrtve in krivice. Saj bomo na ta način najlepše počastili spomin pokojnih, pripomogli k narodni spravi, izprosili odpuščanje tistim, ki so zagrešili omenjene zločine (če so ga vredni) in da bi tisti, ki še danes trdrovratno opravičujejo in zagovarjajo te krivice - spregledali.

p. Valerijan

V torek, 4. maja 2004, so trije možje z lopatami potrebovali le pet minut, da se je sum o obstoju še enega prizorišča povoju morij pripadnikov poražene strani v bližnji okolici Škofje Loke spremenil v gotovost. Ob navzočnosti svojcev nekaterih pokojnikov, pol ducata domačinov, štirih članov občinske komisije za evenditiranje prikritih grobišč, kaplana Igorja Stjepana in peščice novinarjev je tako število zaneslivih lokacij, kjer je revolucionarna oblast izvajala skupinske likvidacije, naraslo na osem, čeprav je v radiju nekaj kilometrov od srednjeveškega mestnega jedra poleg bodovaljskega zelo verjetno vsaj še sedem uradno neidentificiranih množičnih morišč.

Samo v gmajni pod znamenito crngrobsko cerkvijo so pozno spomladvi leta 1945 pokončali na desetine ubežnih družin iz Hrvaške, pretežno žena in otrok premožnih sodelavcev, uradnikov in funkcionarjev Nezavisne države Hrvatske, loški grad pa je rabil kot prebiralna postaja za kakih dva tisoč domobrancov iz kontingenta, ki so ga Angleži 28. maja 1945 z vlakom vrnili iz Koroških Vetrinj na Jesenice.

MOJ BRAT

Pater Bazilij je objavil to črtico v Mislih junija leta 1973. Jožica Gerden iz Mildure jo prevaja v angleščino in nam je predlagala, da jo objavimo, ker je zanimiva za branje.

NIKOLI NE BOM POZABIL tistih tihih blagoslovljenih večerov v Tirolah, ko se je srce kljub tujini umirilo in pozabilo na prestano gorje. V cerkvi na skali se je oglasil edini zvonček, da je prijetno domače odjeknilo med visokimi smrekami. Nekje na Burgu so zateglo mukale krave. Na vso dolino je legala rahla meglena koprena in ovijala v hrib potisnjene kmetije. Kristeinbach je v večernem miru močneje zašumel po skalah proti dolini. Toda njegova pesem me ni motila, ampak uspavala.

Sleherni večer sem presedel na klopici ob križu ter gledal v okna mičnih tirolskih hišic, ki so se druga za drugim prižigala v bregu. Kakor bi poredno mezikala, ker so prehitela zvezde na večernem nebu, ki je počasi temnelo.

Ob takih trenutkih je v meni vedno utihnil vihar, da sem se znova in znova čudil, kako je to sploh mogoče. Odkod neskončni mir daleč od rodne grude in svojih, ko me vse dni razjedajo moreči dvomi bodočnosti in krvavi vetrinjski spomini?

Da, tirolski večeri so mi vselej prinesli spokojnost.

Vselej? Ne! Eden izmed njih, večer devetega junija leta Gospodovega obiskanja tisoč devet sto petinštiridesetega, me je zopet spomnilo, da je domovina daleč, daleč...

Sedel sem kot navadno na klopici ob križu in gledal po Kristeingu, ki se je vedno bolj pogrezal v molk noči. Poleg mene je ležala kitara. Matilda, domače dekle, je igrala, predno je stekla z bratcem domov.

Po poti iz Rieda so odjeknili koraki. Po obrisih sloke postave sem že od daleč spoznal, kdo prihaja. Kozak mojih let, v ruskih vojaških hlačah in strganem tirolskem suknjiču, ki je večkrat poprosil pri mojem krušnem očetu. Bil je eden tistih, ki so jih hoteli vrniti Rusom, a je srečno ušel iz peggeškega taborišča. Skrival se je v gorah – kakor sto in sto drugih – in prihajal k kmetom po živež. Edino orožje, ki je ostalo molčečemu, vase zaprtemu

fantu, je bilo bodalo, katerega ročaj je gledal izza desnega škornja.

Večkrat sva se videla pri Oberwasserlechnerju, si izmenjala pozdrave in šla vsaksebi. Gotovo je vedel, da sem begunec, kakor sem poznal tudi jaz njega. Toda vsak je imel svoje misli in čeprav sva si bila blizu po skupni usodi, so naju ločili jezik, narodnost in vera. Bil je preveč vase zaprt in nezaupljiv, da bi silil vanj.

Tudi oni večer sva se pozdravila in fant je hotel mračno mimo mene. Toda njegove oči so zagledale kitaro, ki je počivala na klopi. Zažarele so od hrepenenja in ustnice so se mu rahlo premaknile. Obstal je za trenutek, kakor bi se ne mogel prav odločiti. Morda je zgubil vero v dobre ljudi in se je bal, da bo hladno odbit.

»Ali smem?« je končno tiho poprosil v ruščini.

Pokimal sem.

Takoj je pristopil in segel po kitari. Dvignil jo je rahlo, kot bi se bal, da bi jo zbolelo. Otožen smehljaj mu je pričaral jamice na lica, ko je sedel poleg mene in nastavil prste na strune.

Zavzet sem ga gledal. Saj ni upal začeti. Zrl je nekam v hrib na drugo stran potoka in se boril sam s seboj. Kakor bi vedel, da ga bo pesem preveč prevzela, a ne bi rad pred tujcem kazal svojih čustev.

Razumel sem ga in mu rahlo položil roko na ramena. Hvaležno me je pogledal in nato so njegovi prsti začeli živčno božati strune. Sprva nežno, da so me že prvi, komaj slišni zvoki prevzeli. Nisem še slišal tako igrati. Glasovi so se prelivali v en sam spev ranjenega srca in prav zato prodirali v mojo notranjost ter me odeli v mehko otožnost. Bol in hrepenenje so izražali akordi, ki so postajali vedno močnejši. Končno so zadoneli, kakor bi hoteli prevpiti vihar krivic, ki se je tako neusmiljeno razbesnel nad Kozakom in menoj in milijoni brezdomcev.

Mir tirolskih večerov je zginjal iz moje duše. Tujec je pozabil, da sedim poleg njega. Zaprl

je veke, izpod njih pa je začela drseti solza za solzo. Ni jih zadrževal. Polzele so po mladem, skoraj dekliškem licu, ki mu je komaj pognal prvi puh, pa ga že neusmiljeno bičajo viharji življenja. Ustnice so mu drgetale. Nič več ni mogel obvladati boli, ki mu je divjala v prsih: izlil jo je iz sebe v nežni ruski pesmi, da sem ginjen poslušal njegov čisti tenor. O daljni domovini šrinh step ob tihem Donu, kjer stoji njegov dom in njegova mati zaman hodi na prag, kdaj bo zaslišala peket konjskih kopit in zagledala sina Kozaka. O grudi zemljice, ki so mu jo vzeli, o kosu domačega kruha, o šopku s sosedovega vrta...

Kje si, mir? Z vsakim jekom strun, z vsakim tonom glasu je bila v meni močnejša zavest, da sem na tujem, da ne bom v Tirolah nikoli doma. Mir je izginil, kot bi ga vzel večerni veter. V meni je zadvjal vihar tujine: v hipu so stale pred menoj vse krivice, ki spremljajo brezdomce. O, vi, od Boga samega stokrat prekleti, kdo vam je dovolil krasti domove? Kdo vam daje pravico nad našimi življenji? Rablji, rablji!...

Oni trenutek je neznanega otroka širnih ruskih step zblížal s sinom slovenske zemlje. V Kozakovo pesem se je prikradla z njegovo tudi moja usoda. Roka je tesneje objela dečkova ramena, desnica pa se je sama sprožila in poiskala njegovo.

»Hvala ti, brat!«

Umolknil je in me gledal, kakor bi se sramoval solza. Toda verjetno je opazil, da se svetijo tudi moje oči, kajti šepetaje mi je vrnil isto besedo: »Brat...!« Morda je prvič v tujini občutil, da nekdo z njim deli trpljenje.

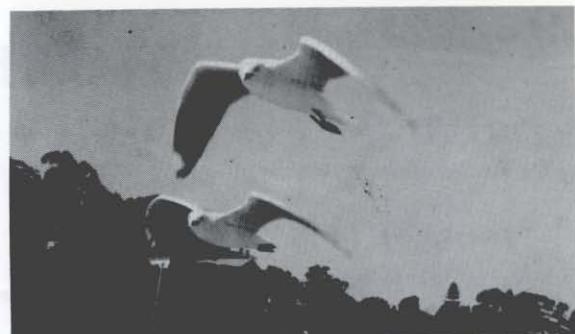
Nato so njegovi prsti zopet poiskali strune. A zdaj nič več rahilo in obzirno. Strastno so udarili po njih. Spomini na dom so izvabili iz fantovega srca divjo kozaško pesem, v kateri je hotel zadušiti svojo bol. Zdelo se mi je, da gleda v duha pred seboj hrzajoče konje v krvavem metežu za svobodo doma. Kot bi stal ob bregovih Dona in se čudil njegovim valovom...

Hej, naš očka; tih Don!

Hej, pokaj, moj tih Don, tak kalen se vališ?

Hej, zakaj rdeč kot kri tja v dalj' hitiš?...«

Pesem hrepenenja, ljubezni in sovraštva obenem, zaupanja in obupa.

»Hej, naš očka, tih Don!...«

Posebni akordi. Dlan je v trenutku umirila brneče strune in odrinila kitaro od sebe. Zdelo se mi je, da jo je zasovražil, ker mu je vzpodbudila domotožje. Tudi jaz sem jo. Kozakova glava pa je kakor mrtva omahnila na prsi. Zaihtel je na glas.

Ne vem več, kako dolgo sva sedela na klopi ob križu. Povedala sva si, kdo sva in od kod, šepetala sva si o domovini, kot bi se poznala že od rane mladosti. Razumela sva se. Dečko iz ruskih step je bil prvi v tujem svetu, ki sem mu potožil svojo bol. In vem, da sem bil prvi, ki je poslušal njegovo zgodbo. Postala sva si brata.

»Bog s teboj, Vasilij!« sem se poslovil.

»Do svidanja, Vasja!« mi je krepko stisnil desnico.

Tisti večer dolgo nisem mogel zaspati. Tujina je kot težka skala ležala na mojih prsih. Daleč, daleč nekje za gorami sem čul utripati srce domovine.

Naslednji večer sem Vasja zaman pričakoval: ni ga bilo v Kristein. Nikoli več. Dopoldne so bili pri nas Angleži s tankom in kamionom. Lovili so ubegle Kozake in se fantu verjetno ni zdelo varno priti.

Čez štiri dni pa sva se srečala drugje...

Z izposojenim kolesom sem se peljal v Lienz. V Thalu so me ustavili vojaki in zahtevali papirje. Star ogljen kolar mi je pomagal, da mi niso delali prevelikih sitnosti.

Ko sem zopet sedel na kolo in nadaljeval pot, je za mano privozil kamion. Sovražil sem to enakomerno brnenje in vsak vojaški avto me je spomnil brezkončnih vrst vetrinjskih transportov, ki so vozili smeh naših fantov in od skrbi zorane obraze naših mož v smrt ter bi moral z njimi skoraj tudi sam v naročje kočevskih jam...

tudi sam v naročje kočevskih jam...

Ognil sem se s ceste, da me je prehitel.

Kaj se morda varam? O Bog!

Nisem se motil. Na odprttem avtomobilu so med oboroženimi vojaki sedele štiri osebe. Prvi pogled mi je povedal, da je dekle Rusinja. V enem izmed moških pa sem spoznal — Vasja.

»Vasja, Vasja!...« se je utrgalo iz mene. Hitreje sem pognal kolo.

Brat me je slišal. Ozrl se je in me spoznal. Otožno se je nasmehnil, nato pa dvignil desnico in mi zamahnil v poslednji pozdrav. Vojaki so se malomarno okrenili in brez srca gledali, komu velja.

Kamion se je med ropotom oddaljeval. Mene pa je grenko stisnilo v grlu: Vasja je kriv samo to, da je Kozak. Vlečete ga rabljem, kakor tisoče naših. Kakor živino nas prodajate...

Sredi ceste sem stopil s kolesa in gledal za avtomobilom, dokler ni izginil za ovinkom.

»Do svidanja, Vasja!...«

Ko sem nekaj mesecev kasneje v pozнем popoldnevu iz lienškega begunskega taborišča odšel proti Dolsachu, da bi pri dobrih ljudeh poprosil grižljaj kruha, sem čisto slučajno obstal pred grobom. Za cestnim jarkom je bila gomila zemlje s pravoslavnim križem, zbitim na hitro roko in brez orodja. Z njega pa so nemo strmele vame razmetane črke: Vasja Ivanov, VI. 1945.

Pa ne da bi...

Streslo me je.

Morda je pokopan on, moj brat. Mesec se ujema. Ime prav tako, za rodbinsko ime žal nisem vedel. Če so ga peljali s kamionom in je hotel pobegniti, so za njim streljali...

Mnogo sličnih ruskih grobov je bilo ob glavni cesti in za Dravo iz tistih žalostnih dni. Prijatelji, ki so se skrivali po okolici, so na tihem pokopavali prestreljena telesa, za katere se nihče ni menil. Sam ne vem zakaj, toda domala sem se prepričal, da stojim pred grobom svojega ruskega brata. Tistega svetlolasega Vasja, ki so ga oropali vsega in ne bo videl nikoli več svojega doma. Tudi mati ga zaman pričakuje na pragu kozaške domačije na Donu.

Veter je zasuštel med jelšami ob cesti in

zdele se mi je, da slišim Vasjevo pesem: »Hej, pokaj, moj tihi Don, tak kalen se vališ?...

Potem sem - ne da bi komu pravil - večkrat obiskal samotni grob ob cesti pred Dolsachom. Gomilo sem očedil plevela in jo okrasil s cvetjem. Tako lepo je bilo sedeti ob njej in poslušati v vetru spev ruskega brata. A v njegovi pesmi ni bilo več sovraštva in obupa: bilo je odpuščanje in mir.

Mir večnosti, ki ga tudi tujina vzeti ne more.

p. Bazilij Albin Valentine

Življenje gre svojo pot, ne ustavlja se – ne zavoljo krivic, ne zavoljo smrti. Celi narodi so izginili iz zgodovine, svet je stal naprej in čas se ni ustavil. Toda na eno ne pozabimo: večnost utripa od vekomaj do vekomaj in v tej večnosti je ohranjeno vse, kar je v času izginilo in v času umrlo. Mislimo na to, ko v duhu obiskujemo prah teh, ki so bili nekoč z nami. V teharskih grobeh raste nad njimi trava in žito, po gmajnah robida in srobot, toda ta prah je poleg dobrih ljudi doma edino, kar domačo zemljo še posvečuje.

Karel Mauser

MIDITEK MUSIC PRODUCTION, RECORDING & TUITION.

LENTO LENKO, BA(mus), AAGM, LAGM (TD), OAM.

TEACHER OF PIANO, ORGAN, KEYBOARD AND THEORY.

PROVIDING PROFESSIONAL FRIENDLY SERVICE & TUITION

WITH VERY REASONABLE RATES!

52 GLADESWOOD DRIVE,

MULGRAVE, VICTORIA, 3170.

PHONE / FAX- (03) 9701-0159.

MOBILE - 0438-256-257.

WWW- www.miditek.com.au

EMAIL- administration@miditek.com.au

SRCE KLIČE SRCU

64-letni Primorec, doma prav iz Ilirske Bistrice, delaven in dober samostojen podjetnik v gradbeništvu, sedaj živi v obmorskem delu Sydneya na Pacific Parade v Dee Why, išče sorodno dušo, gospo v bližini njegovih let, za prijateljstvo in morda pozneje zakon. Naslov in telefon dobite v uredništvu Misli.

ŠIRITEV EVROPSKE UNIJE IN VSTOP SLOVENIJE V EVROPSKO UNIJO

Slavje pri Slovenskem društvu Sydney, 1. maja 2004

Ta proslava je bila osrednja prireditev v Avstraliji - program je bil deloma že objavljen v prejšnji številki Misli. Pomembno je, da je med 450 gosti (nabito polna dvorana) bilo 25 gostov iz 13 članic EU - generalni konzuli in drugi. Veleposlanik EU v Avstraliji je tudi govoril. Govorniki so bili še g. Bojan Bertoncelj, Tanja Pliberšek. Seveda so bili prisotni še drugi člani parlamentov, predsednik EABC (Europe Australia Business Council) in drugi VIP-ji. Posebno lep je bil začetek proslave, ko je ob zvokih EU himne v dvorano prinesla EU zastavo slovenska družina v narodni noši. In seveda recitacija ZDRAVICE v slovenščini in angleščini. Pa Hrušički fanti. Skratka, bilo je svečano. Florjan Auser je predstavil na velikem ekranu zemljevid nove Evrope in med programom nekaj utrinkov iz naše najnovejše zgodovine. Gostje so se zelo pohvalno izrazili tudi o tem delu programa. Seveda so bile na odru tudi zastave vseh 25 držav EU. Zabava in vsa postrežba je bila na visokem nivoju. Še vedno se ob srečanjih v konzularnem zboru govorí o naši proslavi, nam je zaupal g. Brežnik. Eden izmed komentarjev je bil: "Saj ni čudno, da je Slovenija prva izmed vseh desetih,

Alfred Brežnik

poglej, kakšno proslavo so pripravili." Res ni kaj tako veličastnega pripravila nobena nova članica. Prepričani smo, da je to v prvi vrsti sad prizadevanja častnega generalnega konzula g. Alfreda Brežnika in potem seveda odpravnika poslov veleposlaništva RS v Canberri g. Bojana Bertoncelja in tretjega sekretarja g. Andreja G. Rodeta ter predsednice SDS gospe Mire Smrdel pa članov društva in končno celotne slovenske skupnosti v Sydneju.

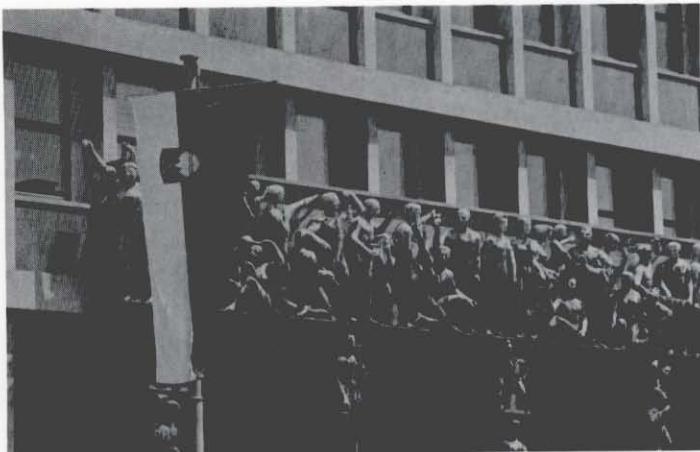
V počastitev dneva državnosti, ki ga bomo praznovali 25. junija, objavljamo prevod govora, ki ga je imel častni generalni konzul za NSW g. Alfred Brežnik na proslavi pri Slovenskem društvu Sydney 1. maja letos.

Ekscelanca, člani zveznega in NSW parlamenta, častiti oče Valerijan, kolegi konzularnega zборa držav EU, spoštovani gostje, gospe in gospodje.

Pravkar smo na velikem ekranu tukaj v dvorani na novo doživelji nekaj utrinkov iz naše nedavne zgodovine. Živo mi je ostal v spominu zelo čustven doživljaj, za večino nas prisotnih, iz Trga republike pred slovensko skupščino v Ljubljani, ob razglasitvi slovenske samostojnosti pred trinajstimi leti. Predvsem trenutek, ko se je naša narodna zastava, tista z madežem propadle ideologije in zatiranja – z rdečo zvezdo, spuščala po drogu navzdol in druga, mnogo večja in lepša – simbol svobode in demokracije, se počasi dvigala po drugem drogu navzgor. Dviganje zastave je bilo ob spremljavi naše nove državne himne, ki ste jo pravkar slišali. To je bil res čustven trenutek, ki nam je vsem

Napis pred lipo v vrtu pred cerkvijo v Adelaidi.

Slovenska zastava plapola pred poslopjem parlamenta RS v Ljubljani.

prisotnim orosil oči. Še vedno mi v glavi odmevajo besede našega prvega demokratično izvoljenega predsednika države, gospoda Milana Kučana: "...Nocoj imamo pravico do sanj, jutri je nov dan...". Istočasno pa grmenje nad našimi glavami nizko letečih reaktivnih letal, tako imenovane jugoslovanske ljudske armade, ni doseglo namena, da bi nas razgnali in preprečili proslavitev naše končno dosežene svobode. Na ekranu smo tudi videli utrinke reagiranja JLA na našo razglasitev samostojne države. Kaj je temu sledilo, nam je pa tako vsem dobro znano.

Da bi preprečili ponovitev agresije in vojaških napadov na našo mlado suvereno državo, je Slovenija vložila prošnjo za članstvo v drugo večjo in močnejšo vojaško zvezo – NATO. V marcu mesecu tega leta je skupaj s šestimi drugimi državami srednje Evrope, ki so izkusile podobno usodo agresije, kot mi, bila Slovenija sprejeta v NATO.

Are you dentures more comfortable in a glass...?
If so, for a free consultation contact:

STAN KRNEL
dental technician
specialising in dentures and mouthguards

391 Canterbury Rd. Vermont
tel. 9873 0888

Bi radi imeli umetno zobovje v kozarcu...?
Če ne, z zaupanjem poklicite za prvo brezplačno posvetovanje.

STANKO KRNEL
zobni tehnik
specialist za umetno zobovje in zaščitne proteze

Suite 7/14 Market St. Box Hill
tel. 9898 6293

Pred približno enajstimi urami se je pa predsednik komisije EU, gospod Romano Prodi, udeležil simbolične odstranitve meje, ki je dolga leta delila italijansko mesto Gorico in našo slovensko Novo Gorico. Tako se bodo prebivalci obeh mest svobodno gibali in s tem simbolično povezali slovensko in italijansko prebivalstvo vzdolž celotne skupne meje obeh držav. Prav tako so se tudi odprle meje vseh drugih novih članic EU. In tako se je 1. maja 2004 rodila nova in močno povečana Evropa. Velik in pomemben zgodovinski dogodek, ki ga je vredno proslaviti.

Postali smo člani družine 25 držav z okoli 450 milijoni prebivalcev, ki govorijo 20 uradnih jezikov, med njimi slovenščino – vsi enakopravni. Taka povečana Evropa, ki je največja ekonomija na svetu, je za mnoge narode vir upanja za boljšo bodočnost, svobodo in varnost. Tudi za našo državo je ta nova zveza nekakšno zagotovilo, da smo med prijatelji v slučaju, če bi bila potrebna pomoč.

Kot rečeno, pred približno enajstimi urami so se pričele slovesnosti v Evropi. Nocoj, tukaj pri Slovenskem Društvu Sydney, se tudi mi pridružujemo rojakom doma, da proslavimo vključitev naše države - Slovenije v EU. V čast nam je tudi, da imamo med nami tako lepo število predstavnikov držav naše "nove družine", ki skupaj z nami delijo našo radost in veselje ter skupno usodo.

Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vsem vam za nocojšnji obisk, da skupaj proslavimo ta pomemben zgodovinski mejnik v zgodovini Evrope.

Domovini ob dnevu državnosti

Ivana Haceta smo pokopali 7. junija letos v Geelongu. V hvaležen spomin za vse veselje, ki ga je prinašal s svojo harmoniko in pesmijo, objavljamo njegovo pesem, ki jo je napisal leta 1999.

Slovenski narod že od veka je živel,
za svobodo svojo je vedno hrepenel,
boril se za boljše je življenje,
končno se uresničile so želje.

Slovenijo so vedno tujci si svojili,
na vse načine jo delili,
narodu slovenski jezik so prikrajševali,
identiteto tujo jim dajali.

S Slovenskimi pridelki so tujci se bahali,
slovenskemu narodu le malo so nazaj dajali,
zato Slovenci z lačnim so trebuhom,
že v mladosti rani po svetu šli za kruhom.

Čeprav Slovenija velika ni dežela,
je končno hrabrosti dovolj imela,
za samostojnost se je odločila,
tako si svetovno je pozornost pridobila.

Medtem pa Slovenijo naj Bog živi,
za pravice svoje naj vedno se bori,
da Slovenec vsak dostojno lahko bo živel,
pod jarmom tujim nikoli več trpel.

Slovenci doma in v tujini skupaj so stopili,
na razlike stare trnuto pozabili,
za svobodo dežele svoje so svet prosili,
da samostojnost Sloveniji naj bi odobrili.

V tej deželi sem bil tudi jaz rojen,
v kraju domačem sem bil vzgojen,
Slovenija še vedno je moj dom,
katerega nikoli pozabil ne bom.

Med mnogimi Slovenci tudi jaz sem bil,
da svojo vas domačo sem zapustil.
čeprav mi tujina dom je dala,
mi močno domovina pri srcu je ostala.

Morda pa pride še tisti čas,
ko iz tujine bom prišel pogledat tudi jaz,
svojo domovino bom obiskal,
prijateljem starim bom roke stiskal.

Pater Hugo piše

Dragi pater Ciril, najprej prisrčna hvala za Tvojo in vseh Tvojih pomoč, ki sem jo deležen. Sedaj po mesecu in pol začenjam spoznavati župnijsko občestvo, njeno raznolikost in razsežnost. Župnija je kar številčno velika (okoli 20.000 ljudi), a razsežnost je majhna, ne presega 35 km naokoli. Niso sto in sto kilometrske razdalje, kot v Avstraliji. Toda kljub temu, da je to žepna župnija, je potreben avto. Prosil sem tukajšnjega škofa za nakup avta, a sem namesto denarja dobil odgovor, da škofija nima denarja, da bi misjonarjem kupovala avtomobile. Torej se mora vsak po svoje znajti.

Jaz ne mislim kupovati novega, ampak že rabljenega, ker se mi zdi, da je to edina hitra rešitev. Prilagam predračun novega 'Peugeot 206', ki stane 18.000 evrov, rabljeni dve – tri leta star, dobro ohranjen pa ima ceno okoli 11.000 evrov. Tukaj je mnogo profesorjev, zdravnikov, uslužbencev v raketenem centru, ki po treh letih zapustijo Gvajano in prodajo svoje avtomobile. Tako, da je v juliju in avgustu veliko ponudb in so zato cene še bolj ugodne. Ne vem kakšne imaš možnosti za majhno akcijo med Tvojimi, da z dobro voljo in majhnim darom dodajo zrno k pogači, ki se v tem primeru imenuje avto. Vse prisrčno pozdravljam!

pater Hugo, Francoska Gvajana

Patru Hugu smo že poslali ček za \$4000.

Nadalujemo pa še z akcijo za njegov avtomobil. Hvala vsem dobrotnikom!

Avstralski Slovenec s hojo proti raku

Marijan Lauko, 77-letni kleni avstralski Slovenec, je začel svoj pohod po Sloveniji 2. maja pri izviru Soče. Njegov cilj in namen je bil obhoditi svojo domovino in obenem zbirati dobrodelne prispevke za boj proti raku, katerega je tudi sam prebolel. Ponavadi reče, ko ga ljudje sprašujejo, kako je začel s potjo, da je »zavriskal in zajuckal ter se s planin podal na pot«.

Tako se je začela **enomeseca pot po Sloveniji**, polna vzponov in spustov, **dolga več kot 800** kilometrov. Pot se je vila po krajinah vseh slovenskih pokrajin, Primorski, Notranjski, Dolenjski, Beli krajini, Štajerski... Na pohodu skoraj nikoli ni bil sam. Velikokrat so ga spremljale vedno dobro razpoložene članice Društva onkoloških bolnikov Slovenije, ki je pomagalo Marijanu pri zbiranju prispevkov in pri katerem je bil odprt žiro račun za donacije. Nemalokrat so na poti skupaj tudi prepevali. Drugje so ga spremljali njegovi sorodniki, stalno pa je bil ob njem kdo od spremljevalne ekipe, ki jo je organiziral Matej Balažič iz Slovensko-avstralskega društva. Na poti ga je spremljal pokroviteljski avto, ki ga je kot prispevek k boju proti raku prispevala avtohiša iz Maribora. Svoje zanimanje za pohod pa so pokazali tudi razni mediji, ki so Marijana intervjuvali.

Marijana sem prvikrat spremljal na poti od Olimja do Ormoža. Presenetila me je hitrost, s katero hodi. Čeprav sem več kot trikrat mlajši, sem ga komaj dohajal. On pa je brez sape medtem pripovedoval o Avstraliji in tamkajšnjem življenju. Pri sebi sem sklenil, da se bo treba v bodoče več ukvarjati s športom. Ta dan smo prispeli do Makola, odkoder smo drugi dan nadaljevali pot proti Ptujski gori, kjer stoji znana romarska cerkev, ki smo si jo tudi ogledali. Na tej poti se nam je pridružil Marijanov nečak v drugem kolenu, Tomaž Lauko, fotograf v Narodnem muzeju v Ljubljani. Na Ptujski gori nas je njegov znanec, Prešernov nagrajenec Kerbler, prijazno povabil v svojo hišo in razkazal zbirko fotografij, ki je bila nagrajena (O Haložanih). Potem pa zopet pot pod noge in do Ptuja. V okolici Ptuja sva z Marijanom prespala na kmetiji, kjer so nama zjutraj postregli s tako obilnim zajtrkom, da tisti dan ni bilo treba ne malice ne kosila. Naslednji dan smo prišli do Ormoža, kjer sem z razbolelimi nogami zapustil Marijana, da je odbrzel naprej po svoji poti.

Spet sem se mu pridružil proti koncu poti od Gornjega grada do Kamnika. Kljub temu, da je bila za njim skoraj enomeseca pot, je bil še vedno čil in dobre volje.

V petek, 28. maja 2004, je pohod zaključil s prihodom v Ljubljano, na Kongresnem trgu. Tam so ga pričakali razni novinarji, člani društev in drugi. S tem pa njegovega projekta še ni bilo konec. Iz Avstralije je s seboj prinesel dragoceno darilo avstralskih Slovencev, in sicer bumerang z vgrajenim črnim opalom. Ta dragocenost je darilo avstralskih Slovencev Sloveniji, **slovesno pa ga je sprejel predsednik države Janez Drnovšek na Brdu pri Kranju v ponedeljek, 31. maja**. V sredo, 2. junija, je Marijana pogostila tudi ljubljanska županja Danica Simšič.

Uraden zaključek pohoda bo v petek, 4. junija, na letališču v Šentvidu pri Stični, kjer se bomo na prireditvi zbrali vsi, ki smo kakorkoli sodelovali pri Marijanovem pohodu. Skupaj se bomo poveselili in se spomnili zanimivih prijetljajev s poti ter pogledali, kakšen je bil celoten izkupiček dobrodelnih prispevkov. Samo upamo lahko, da bo takšnih dogodkov v prihodnje še več, saj se pri tem tko vezi zaupanja, razumevanja in medsebojnega prijateljstva.

Simon Smrkolj
Podgorica pri Pečah

IZPOD TRIGLAVA

Piše Tone Gorjup

SPOMINSKA SLOVESNOST V KOČEVSKEM ROGU.

Pri breznu pod Krenom je prvo nedeljo v juniju potekala spominska slovesnost posvečena žrtvam povojskih pobojev. Svojci, znanci žrtev in drugi verniki so začeli na ta romarski kraj slovenskih mučencev prihajati že v jutranjih urah. Od devetih naprej pa se je nad grobiščem razlegala molitev rožnega venca. Prihajajoči so si z zanimanjem ogledali kapelo, ki jo dala zgraditi slovenska vlada, in bo odslej služila za bogoslužna opravila. Kapela je sicer namenjena manjši skupini vernikov, lahko pa se odpre in v tem primeru postane oltarni prostor za velike slovesnosti. Prihodnje leto, ko se bomo spominjali šestdeset letnice pobojev, bo kapelo krasil še mozaik, ki ga načrtuje jezuit p. Marko Ivan Rupnik. Tokratno slovesnost je vodil nadškof Franc Perko. Najprej je blagoslovil kapelo, križ, Marijino podobo in zvon. Sledila je obletna maša za žrtve pobojev, pri kateri je se nadškofu Perku pri oltarju pridružilo petindvajset duhovnikov, v naravni katedrali pa približno tri tisoč vernikov. V pridigi je nadškof poudaril, da so ti kraji na Kočevskem zaradi mučeniške smrti tolifik mož in fantov postali sveti Bogu, Cerkvi in vsem poštenim ljudem slovenske domovine. "Mnogi med njimi so pravi mučenci, ker so se zaradi vere, obrambe svojega življenja in krščanskih vrednot uprli nasilni komunistični revoluciji. V zgodovini našega naroda so te žrtve vgrajene v temelj naše državnosti in samostojnosti," je poudaril nadškof Perko. Končal je z misljijo, da so te žrtve omogočile tudi oblikovanje današnje skupnosti Evropskih narodov. Prihodnost Evrope bo odvisna od spoštovanja človeka in njegove svobode ter upoštevanja temeljnih človeških in krščanskih vrednot, za katere so se borile te žrtve. Maši je sledil spominski program, ki ga je pripravila Nova

slovenska zaveza. Med pesmimi je v imenu mladih, ki so v prepovedanih časih na skrivaj odkrivali grozote Roga spregovorila Urška Knez. Hubert Požarnik je razmišljal o vojaški zmagi in moralnem porazu "osvoboditeljev". Tajnik Nove Slovenske zaveze Stane Štrbek pa se je najprej ustavil pri spominski kapeli, na katero je bilo treba čakati devetinpetdeset let. Kot je dejal, so pričakovali veličini žrtev primera obeležje in ureditev kočevskih grobišč, dobili pa so sicer praktičen objekt, ki pa ne pove ničesar o teh, ki jim je namenjen. Postavila ga je država kot svoj dolg, a ne iz naklonjenosti in pietete do pobitih. Dodal je še, da kapela pa ni vse, kar Kočevski Rog terja.

VEČER KRŠČANSKIH IZROČIL NA BREZJAH. Pri Mariji Pomagaj na Brezjah je v noči na 24. maj potekalo molitveno bdenje pred njenim praznikom. Praznovanje je bilo, tako kot že vrsto let doslej, povezano z večerom krščanskih izročil. Na ta večer se namreč na pobudo rojakov iz Združenih držav Amerike že tretje desetletje Slovenci po svetu in v domovini zbirajo po domovih in cerkvah, prižgejo sveče in preživijo večer v mislih na krščanska izročila, ki so stoletja vodila naš rod v domovini, pa tudi vse, ki živijo po svetu. Večer oziroma nočno bdenje pa je potekalo tudi v znamenju desete obletnice radia Ognjišče in desetih ur molitve za božji blagoslov in Marijino varstvo v prihodnje. Maria Pomagaj je namreč tudi zavetnica te prve katoliške radijske postaje v Sloveniji. Večerno slovesnost s procesijo je vodil škof Alojz Uran, ki je odgovoren za pastoralo izseljencev. V pridigi je najprej poudaril, da smo se na Brezjah zbrali, ker obhajamo 190-letnico podobe Marije Pomagaj, pa tudi, da bi se Bogu zahvalili za deset let delovanja radia Ognjišče. Nato je nato spregovoril o vključitvi naše države v družino evropskih narodov in podaril pomen

evropskega duha. Po sveti maši in procesiji se je nadaljevalo molitveno bdenje vse do zgodnjih jutranjih ur in svete maše ob petih zjutraj. Zbrani so zmolili vse štiri dele rožnega venca. Posebej doživet je bil svetli del rožnega venca, saj so posamezne desetke molili Slovenci po svetu: p. Janez Tretjak iz avstralske Adelaide, p. Metod Ogorevc z ameriških Brezij - Lemonta, Jurij Rode iz Buenos Airesa v Argentini, Ivan Plazar iz Toronto v Kanadi in misijonar Lojze Letonja iz Sibirije. Medtem se je Brezjam bližala skupina romarjev, ki je krenila k Mariji. Pomagaj pa je izpred ljubljanskega studija radia Ognjišče.

110-LETNICA ROJSTVA VALENTINA MERŠOLA. Zdravnik in infektolog Valentin Meršol se je rodil 22. februarja leta 1894 v Radovljici. Po maturi v Škofovih zavodih je odšel študirat medicino v Gradec, vendar je moral zaradi vojne kmalu na rusko fronto, kjer so ga ujeli Kozaki. V ujetništvu si je pridobil odlično zdravniško prakso. Študij je nadaljeval v Odesi, v Murmansku in v Zagrebu, diplomiral pa je na praški univerzi. Zatem se je v Baltimoru izpopolnjeval na bakteriološkem področju. Namesto univerzitetne kariere pa je prišla druga svetovna vojna. Pomagal je vsem po svojih močih. Maja leta 1945 se je Valentin Meršol z družino umaknil na Koroško. V Vetrinju je zaradi svojega zdravniškega slovesa in odličnega znanja angleščine postal vodja civilnega taborišča. To je bil tudi kraj njegovega največjega življenjskega uspeha, saj je rešil na tisoče človeških življenj. Ko se je zvedelo, da domobrance vračajo v Slovenijo in jih množično pobijajo, je pri Angležih dosegel, da so prenehali s pošiljanjem transportov beguncev nazaj v Jugoslavijo. Tako ni reševal življenja le kot zdravnik v bolnišnici ampak tudi v Vetrinju. Ob letošnji obletnici vetrinjske tragedije, ki je se po njegovi zaslugi vsaj za preživele končala bolje kot bi se lahko, so mu za njegovo delo izrekli posebno zahvalo. V Zavodu Sv. Stanislava v Šentvidu so mu prvo soboto v juniju postavili in odkrili doprsni kip, ki ga je blagoslovil nadškofijski upravitelj škof Andrej Glavan. Teden dni zatem pa so njegov spomin počastili še na Vetrinjskem polju.

Slovesnost v vetrinjski cerkvi je vodil škof Jožef Kvas, ki je maja leta 1945 prav v tej cerkvi obhajal svojo novo mašo. Med slovesnostjo je blagoslovil spominsko ploščo, ki je nameščena v levi ladji pod kipom Žalostne Matere Božje. Na njej piše: "Naša

rešitev, o Marija, je v tvojih rokah!" so molili v junijskih dneh 1945 slovenski begunci v tem svetišču. Njihova prošnja je bila uslušana. Zdravnik dr. Valentin Meršol je v sodelovanju s kanadskim majorjem Paulom H. Barrejem 4. junija 1945 na vetrinjskem polju preprečil, da bi britanske vojaške oblasti izročile okrog 6.000 civilnih beguncev njihovim zasledovalcem, in jih tako obvaroval gotove smrti. Preživeli begunci in njihovi potomci izrekajo Mariji srčno zahvalo za rešitev in se hvaležno spominjajo rešiteljev. Junij 2004.

SREČANJE GORIC NA SVETI GORI.

Prebivalci obeh Goric in okoliških krajev so v nedeljo, 23. maja, že sedemnajstič poromali na Sveti goro. Tovrstna majska srečanja so namreč že pred osamosvojitvijo Slovenije začela povezovati vernike z obeh strani meje, ki počasi izginja. Sveti maša sta darovala koprski škof Metod Pirih in gorški nadškof Dino De Antoni. Romanje je bila zahvala svetogorski kraljici za združitev Evrope 1. maja letos, zato je bilo geslo romanja Marija, naše upanje. Romarjem sje pa pridružila tudi večja skupina Slovencev, Furlancev in Italijanov, ki so v organizaciji Čezmejnega društva M.O.S.T. pred tem pa obiskali Marijino romarsko svetišče na Stari gori in od tem pa še krenili k Svetogorski Mariji na Skalnico. Omenjeno društvo si prizadeva za povezovanje treh narodov na tem območju in ohranjanje dediščine.

Z NASMEHOM ZGODOVINE.

Celjska, celovška in goriška Mohorjeva družba so v sozaložbi izdale knjigo Lojzeta Peterleta *Z nasmehom zgodovine*. V njej se v pogovoru z Jelko Kušar predstavlja prvi predsednik vlade samostojne Slovenije ter poslanec v slovenskem in Evropskem parlamentu Lojze Peterle. V biografskem delu zvemo marsikaj iz njegovega otroštva, študentskih in prvih službenih let. Tam so zanimive podrobnosti iz Peterletovega delovanja v času slovenskega osamosvajanja, vpogled v strankarsko prizorišče do vstopa Slovenije v Evropsko in Severnoatlantsko zvezo.

SKUPNOST SREČANJE PRI SVETI

TROJICI. Sredi maja je Slovenijo znova obiskal italijanski duhovnik ustanovitelj Skupnosti Srečanje Don Pierino Gelmini. Po njegovi zaslugi smo pri nas dobili prve "komune", v katerih se zdravijo odvisniki od mamil. Don Pierino je najprej obiskal skupnost, ki deluje v frančiškanskem samostanu na

Kostanjevici pri Novi Gorici. V naslednjih dneh se je srečal s fanti v drugih treh skupnostih na Čadrgu, v Vremah in na Razborju pod Lisco. Višek njegovega obiska pa je bilo odprtje fantovske komune v frančiškanskem samostanu ob cerkvi Svete Trojice v Slovenskih goricah. To je peta komuna v Sloveniji, ki spada v svetovno verigo Don Pierinovih skupnosti Srečanje.

V EVROPSKEM PARLAMENTU TUDI

SLOVENCI. V petindvajsetih državah, članicah Evropske zveze, so od 10. do 13. junija potekale volitve poslancev v Evropski parlament. Državljanji iz desetih držav, ki so članice postale 1. maja letos, smo se volitev udeležili prvič. Skupaj smo izvolili 732 članov parlamenta, od tega jih je 162 iz novih članic. Največ, 54, so jih izvolili na Poljskem, najmanj, pet, na Malti. V Sloveniji, kjer so bile volitve v nedeljo, 13. junija, smo izvolili sedem poslancev. Za omenjena poslanska mesta se je potegovalo 13 list s skupaj 91 kandidati. Največ glasov, 23,5

odstotkov, je dobila lista Nove Slovenije, ki jo bosta v Evropskem parlamentu zastopala predsednik prve slovenske vlade Lojze Peterle in županja Moravč Ljudmila Novak. Njej sledi lista vladnih strank LDS in DeSUS z 22 odstotki glasov, ki jo bosta v parlamentu zastopala poslanec Jelko Kacin in novinarka Mojca Drčar-Murko. Na tretje mesto se je uvrstila lista Slovenske demokratske stranke s 17,7 odstotkov glasov in podpredsednikom državnega zbora Mihom Brejcem ter raziskovalka za jedrsko energijo Romana Jordan Cizelj. Sedmi poslanec, predsednik državnega zbora Borut Pahor pa je iz Združene liste, ki je dobila dobrih 14 odstotkov glasov. Volitve v Evropski parlament kljub nizki volilni udeležbi predstavljajo velik poraz za vladajočo koalicijo in obenem zmago za pomladni stranki, ki sta v Koaliciji Slovenija, saj sta dobili štiri poslance, medtem ko so tri vladne stranke doobile le tri mesta v parlamentu širše domovine.

**p. Janez Tretjak, OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Ave
WEST HINDMARSH SA 5007
Tel.: (08) 8346 9674
Fax: (08) 8346 2903
E-mail: tretjak@picknowl.com.au**

SV. DRUŽINA ADELAIDE

V ZELENJE ODET Marijin mesec maj in pesem "Spet kliče nas venčani maj" ter šmarnična razmišljanka o poklicih – vse to je za nami. V našem verskem središču Svetе Družine smo prisluhnili različnim pričevalcem, ki so pripovedovali, kako jih je Bog poklical v duhovniški ali redovniški poklic. Takšnih razmišljajanj in pričevalcev bi moralo biti še več. Ob takih razmišljanjih se bodo mladi in tudi starši vprašali, kaj naredijo za nove poklice. Krizo poklicev in pomanjkanje duhovnikov občutimo v adelaidski nadškofiji. Letos ni bilo nobenega novega duhovnika in ga ne bo še vsaj tri leta. Umrlo jih je pa že kar nekaj. Velika vrzel. Nadškof Willson

veliko dela in spodbuja za nove poklice. Vsak mesec je posebna molitvena ura za nove poklice, izredno spoštuje in ceni redovnike, z vsakim duhovnikom se osebno želi srečati in pogovoriti, tako sem bil tudi jaz pri njem v mesecu aprilu po veliki noči in je med drugim dejal: "Frančiškani so blagoslov za adelaidsko nadškofijo" in je pripovedoval, kako je bil z ostalimi avstralskimi škofi na obisku ad limina pri papežu.

Po končanem srečanju so vsi avstralski škofje šli v Asissi, kjer je na grobu svetega Frančiška vodil somaševanje.

Dejal je, da je bil ta dogodek zanj posebni milostni trenutek in doživetje.

Bog daj, da bi prizadevanja obrodila sadove!

Mesec junij je posvečen Srcu Jezusovemu in to je mesec duhovniških posvečenj v Sloveniji. Vsako sredo zvečer po radijskih valovih ob petkih in nedeljah razmišljamo iz knjige patra dr. Antona Nadraha, opata iz Stične na Dolenjskem: »Skrivnost vere, evharistične vrtnice za leto 2004«. Na prvi petek v juniju, ko je bila ob 10. uri sveta maša, po maši pa je bilo izpostavljenno Najsvetejše, smo v uri molitve prosili za nove poklice in za zvestobo: oblubi, ki smo jo dali Bogu ob posvečenju!

V petek, **4. junija 2004, je bila v Migrantskem muzeju v Adelaidi odprta razstava katoliške emigrantske skupnosti.** Tudi naša skupnost je zastopana na vidnem mestu - Katekizem Primoža Trubarja (ponatis – faksimile), ki je bil tiskan 1554, bandera s podobo Marije Pomagaj z Brezij in mašni plašč, narejen po načrtih pokojnega duhovnika in umetnika Staneta Kregarja. Plašč so naredile sestre v Mali Loki v Sloveniji. Razstavo je odprl nadškof Filip Willson - bili pa so zastopani politiki in izseljenske skupnosti - našo skupnost sta zastopala Jože in Marija Vuzem. Slike, ki so izstopale, je tiskal naš tiskar Ernest Orel, ki je bil tudi na odprtju razstave. Lahko smo ponosni na tako zastopstvo in sodelovanje!

Koliko dni nas še loči od našega 30. mladinskega koncerta, ki bo letos v priredbi naših verskih središč v Adelaidi. Upam, da že pridno vadite in da se ga boste udeležili. Trideset let je lepa

Ernest Orel in Jože Vuzem na razstavi.

doba, kako dolgo še bo šlo naprej ... je odvisno od mladih, staršev in tudi organizatorjev. Naj bodo še naprej ti koncerti čas druženja in spodbujanja k naši kulturni dediščini in ohranjanju slovenskega jezika. Koncerti pa niso namenjeni samo mladim - tudi tistim, ki ste po srcu mladi, vsem, ki ste bili vključeni v prejšnje koncerte. Bilo bi čudovito, če bi se zbrali ob tej obletnici v Adelaidi. Vse vabimo s prisrčnim vabilom **“Skupno na poti”**. Pridite, več nas bo, lepše nam bo! **Koncert bo 2. oktobra 2004, ob 3. uri popoldne v dvorani slovenskega kluba, 11 La Sale Street, Dudley Park, Adelaide.** Naslednji dan, 3. oktobra, bo ob 6. uri zvečer sveta maša in birma v naši cerkvi Sveti Družine. Mašo bo vodil in birmal adelaidski nadškof Filip Wilson, ki izredno ceni in daje veliko upanje na mlade. Vse vas vabim, da bi ostali pri birmanski maši in s svojim sodelovanjem doprinesli k svečanosti. Že sedaj vabim pevce k oblikovanju maše. Nasvidenje v Adelaidi!

p. Janez

Mašni plašč, narejen po načrtih pokojnega duhovnika in umetnika Staneta Kregarja. Plašč so naredile sestre v Mali Loki v Sloveniji. Na fotografijah p. Janez s sodelavcema Marijo in Jožetom Vuzem.

p. Valerijan Jenko OFM, OAM
p. Filip Rupnik OFM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
313 Merrylands Rd., Merrylands NSW 2160
PO Box 280, MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147 in (02) 9682 5478
Mobile: 0419 236 783 Fax: (02) 9682 7692
valerian@pacific.net.au ** filipr@pacific.net.au

SV. RAFAEL SYDNEY

PROGRAM V MERRYLANDSU:

V juniju bo mladinsko - družinska maša v nedeljo, 27. junija, ob 9.30. Isto velja tudi za nedeljo 25. julija ob isti uri. Vabljene družine in mladi. Ker bo maša v angleščini, povabite tudi tiste, ki ne razumejo slovensko.

V sredo, 14. julija, bo po večerni maši bo v razredu za oltarjem seja Župnijskega sveta.

Fatimski dan v juliju je v torek, 13.7. Romanje v Penrose Park z osebnimi vozili ali avtobusom krajevne župnije.

Srečanje Frančiškove družine bo 29. junija, 27. julija in 31. avgusta po večerni maši.

V juliju in avgustu bodo službe Božje:

FIGTREE – 11. in 25. julija ter 8. in 22. avgusta ob 5.00 popoldne, kot običajno.

Etnična služba Božja za rojake v **Wollongongu** bo v nedeljo, 29. avgusta, ob 2.00 popoldne v župnijski cerkvi v Albion Parku. Geslo tega srečanja je »WE ARE ONE«.

CANBERRA – 18. julija ter 15. avgusta ob 6.00 zvečer v cerkvi sv. Petra in Pavla, Garran, ACT.

NEWCASTLE - HAMILTON – 29. avgusta ob 6.00 zvečer – 5. nedelja v mesecu!

SURFERS PARADISE – sobota, 17. julija, ob 7.30 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Fairway Drive, Clear Island Waters.

CORNUBIA »Planinka« – nedelja, 18. julija, ob 10.30 dopoldne.

PERTH (WA) – Obisk duhovnika bo v nedeljo, 1. in 8. avgusta. Maša bo ob 2.00 popoldne v cerkvi sv. Kierana, Osborne Park.

POKOJNI:

Na prvi dan maja 2004 je v Cairnsu QLD, (živel je v Tully), umrl **ROMAN SKOČAJ**. Rojen je bil 15.8.1923 v Medani v Goriških Brdih. Zapušča ženo

Emo, sina Edija, ki je poročen z Elviro, hčerko Anito, poročeno s Teom, Gabrijelo, poročeno z Luisom, Meryann, poročena z Russelom in Denise poročena z Waynom. (Hvala Evgenu Braidot za posredovane podatke).

Dne 11. maja 2004 je v Wollongongu umrl **PETER VULETA**, ki je bil po rodu iz vasi Otok pri Splitu. Rojen je bil 22.3.1935. Poročen je bil z Aniko roj. Grabrovec, ki je po rodu iz Ljubljane (Šiška), in ima frizerski salon v Daptu. Poleg nje zapušča tudi sina Branka. Pogrebna maša za pokojnika je bila 14. maja v hrvaški cerkvi v Figtree.

V nedeljo, 30. maja 2004, je na svojem domu v Hornsby (Sydney) umrl **BIL MIKULAN**. Rojen je bil 3.2.1928 v Donji Dobravi na slovensko - hrvaški meji. Bil je sin Jožeta in Ane roj. Rusak. Leta 1954 se je na Bledu poročil z Angelo Rott, ki je po rodu iz vasi Kozlek (Beginje pri Cerknici). V Avstralijo sta prišla leta 1957. Najprej sta živela v Greti, nato pa v Cabramatti. Po poklicu je bil skladiščnik. Pred petnajstimi leti ga je zadela kap, resno pa je bil bolan zadnje mesece. Pokojnik poleg žene zapušča hčerko Marijo, poročeno Maider in sina Marjana, ki je poročen s Suzan Corry ter dva vnuka. Pogreb je bil v družinskem krogu. Pokopan je bil v Willoughby.

V nedeljo, 6. junija 2004, je v St. George bolnišnici v Kogarah (Sydney) NSW umrla **ANGELA KUNSTELJ roj. Drev**. Luč sveta je zagledala 7.8.1911 v Avstriji. Starši so bili po rodu iz okolice Velenja. Poročena je bila s Stanislavom, ki je umrl pred leti v Kranju. Pokojnica je prišla v Avstralijo leta 1960 na ladji »Roma« skupaj s hčerko Vido in sinovoma Cirilom in Vladom. Hčerka Vida je umrla pred petimi leti v Sydneju, sin Metod pa že prej v domovini. Angela je bila skrbna družinska mati, predana svojim otrokom. Čez dan je opravljala poklic frizerke, ponoči pa je bila zaposlena v tovarni stekla v Redfernju vse do upokojitve. Zadnja leta jebolehalo

in bila v Fairlea Nursing Home, resno pa je bila bolna zadnjih šest mesecev. Duhovnik iz župnije sv. Declana v Penshurstu ji je podelil zakramente sv. Cerkve. Zapušča sina Cirila in Vlada, ki je znan pod imenom Walter in je vodja ansambla »The Masters«, pet vnukov in dva pravnuka. Pogrebna maša je bila v kapeli Srca Jezusovega v Rookwoodu, v četrtek, 10. junija. Pokopana je na slovenskem pokopališču.

Naše sožalje vsem žalujočim.

Romanje v Penrose Park

Vsak trinajsti dan v mesec, posebno v mesecu maju, je Fatimski dan. Leta 1917 se je Mati Božja prvič prikazala trem otrokom: Luciji, Jacinti in Francescu s sporočilom, naj molijo rožni venec vsak dan.

Iz verskega središča Merrylands se nas je 13. maja zbralo več kot trideset in smo se odpeljali v Penrose Park na romanje, kjer smo se pridružili nad dva tisoč vernikom vseh narodnosti, združenim v veri, upanju in ljubezni do Marije, Jezusove Matere.

Sveti mašo na prostem je vodil nadškof iz Rima v sodelovanju z mnogimi drugimi, tudi patrom Valerijanom. Sledilo je kosilo in potem smo se zbrali v cerkvi pred Najsvetejšim. Odšli smo v procesiji z bandero, ki jo je ponosno nosil Lojze Hušarek, z

rožami okrašenim kipom Fatimske Marije, pesmijo in molitvami rožnega venca v raznih jezikih. Molitve vernikov v slovenščini je imela Pavla Fabian.

Zbrali smo se pri Lurški votlini, sledile so litanijske, rožni venec usmiljenemu Jezusu (Chaplet of Divine Mercy). Sledil je govor, jasno sporočilo za vse. Vsakdanje novice nam prinašajo grožnje in strah.

Kaj bi lahko jaz naredil za mir na svetu?

Ali molim in kakšna je moja molitev? Ali je molitev dolgočasna in brez veze? Če molim z besedami brez premisljevanja na besede, to je lahko brez vrednosti. Zakaj je molitev potrebna? Najlepši dar Bogu je direkten od Jezusa skozi priprošnje Matere Marije.

Drugo, ali se postim? Ali zadosti, če zaužijem manj hrane? Dober primer je, da namesto gledanja TV, zmolim rožni venec. To je res prijeten notranji mir. Ne se pritoževati, kadar nam ni kaj po volji, svoje težave preložimo na Jezusa in njegov križ, ki ga je za nas nosil.

Tretje, ali delam dobra dela za soljudi in sem usmiljen do bolnikov in ostarelih?

Napolnjeni s Svetim Duhom smo se vrnili lepo razpoloženi in se varno pripeljali. Hvala Ivanu Koželju, našemu zanesljivemu vozniku.

Clara Brčar, Orchard Hills NSW

Lep jesenski dan je in gledam drevesa, ki so tako živo obarvana v rdeči, rumeni, zeleni in rjavi prevleki. Tako je bilo tudi v Penrose Parku 13. maja 2004, ko smo bili na romanju.

Sveti Frančišek Asiški

Očeta ni več

Luči so se prižigale v hišah, gledale so in migljale na cesti iz Assisia v Porcijunkulo. Vso noč so prihajali ljudje, jokali so, peli in klicali Frančiška. Nosili so rože in vejice, vence, sveče in plamenice. Krog in krog lopice je bila ena sama greda rož in zelenja, da je dišalo in so govorile astre in krizanteme v belih in rdečih in lilastih, modrih in rjavih barvah. Nageljni so ležali vsi razvneti kakor ogenj, vrtnice so drhte in dehte v belini in rdečici in rumenih odsevih.

Otroci in matere, možje in starci, duhovniki in višja gosposka, bogati in revni: vsi so se gnetli v Porcijunkuli z vejicami in s plamenicami in s križi in rožami in bilo je kakor na cvetno nedeljo.

Vile so se himne in zahvalnice v rosno jutranje nebo, zvonovi so udarjali in peli, peli v vseh glasovih in izgovarjali venomer: "Francesco, Francesco, svetnik, svetnik!" Resno so govorili veliki zvonovi, spremljali so jih srednji, se zatekali vanje mali in drobni in najdrobnejši.

Ljudstvo in priroda in ozračje in zemlja in nebo: vse je proslavljal Frančiška.

Dvignili so bratje mrtvo truplo, obstopili so jih bogato našopirjeni vojaki, lesketale so se sulice, zvenčale ostroge, vihrale perjanice, gorela so bandera, udarjal je boben, donele so trombe in pozavne, veličastno se je zibal veliki križ, pozvanjali so zvončki, vstajale so meglice iz kadilnic, belila so se čipkasta oblačila ministrantov in duhovnikov in zlatile se rože na črnih plaščih iz brokata in žameta, iz mehke in šumeče svile.

Po stranski poti proti sv. Damijanu je krenil žalni sprevod, da se izpolni, kakor je Frančišek sam želel. Že je klical zvonček in pozdravljal Frančiška. Tako otožno, tako žalostno, tako prisrčno je drhtel glasek iz cerkvice in hitel je in že ves je bil upehan in hotel je biti glasnejši od drugih zvonov in hotel je povedati iz vsega srca, da je pri svetem Damijanu žalost največja, da so ondi duše najbolj potrte, da je bolečina sestre Klare brezmejna.

Na stežaj so bila odprta cerkvena vrata – vilo se je zelenje v objemu rož po podbojih, nageljni in vrtnice in krizanteme in astre in cinije in vejice oljk in pinij so ležale v cerkvi na tleh – za poslednji sprejem, za poslednjo pot prijatelja, dobrotnika in očeta svetega Frančiška. Bratje so položili nosilnico pred omrežje obhajilne mize. Dvignili so črno tančico – mrtev Frančišek je ležal pred Klaro in sestrami.

Vse strte so zdrknile na kolena, glasno so zaječale, srca vseh zbranih so se topila v bridkosti, ko so zaslišali ta krik bolesti in turobe.

'Oče, oče,' je vzkljiknila Klara in drhtela, 'oče, kaj bomo sedaj počele! Zakaj si nas zapustil nas uboge, zakaj pustiš, da bomo sedaj same in zapušcene! Zakaj nam nisi dovolil, da bi preje umrle? Tako rade bi bile odšle pred teboj tja, kamor greš sedaj ti, tako rade. A sedaj nas pustiš v žalosti... Kaj bomo počele sedaj v tem zidovju, kaj, ko ne bo več tebe k nam. Nobene tolažbe ni, ko tebe ni; nobenega veselja več za nas, ki smo kakor v grobu za svet, O ti oče ubogih, ti ljubitelj uboštva, kdo se bo združil z nami v

uboštву, kakor si se ti? Kdo nam bo pomagal v skušnjavah, kakor si nam pomagal ti, ki si sam toliko prestal od njih? Kdo bo nas žalostne, tolažil v žalosti? O, grenka ločitev! O, sovražna oddaljenost! O, strašna kruta smrt, ki si vzela očeta tisočem sinov in hčera in si jih umorila, ker si odvedla od nas onega, ki je blagoslovil vse naše trpljenje in stremljenje!

Utihnila je, se zazrla v svete rane očetove in jih poljubljala do onemoglosti. In vse sestre so videle rdeče, krvave rože Jezusove na nogah, rokah in prsih in sestrica Chiarella jih je močila z vročimi solzami. Potem so se zavedle, kam je odšel Frančišek in Klara je dehnila: ‘Ljubi moj Frančišek, povej, povej Jezusu, naj bo z menoj in s sestrami, povej, da ga ljubimo; prosi ga pomoči za nas ubožice...’

In kakor bi jo objela mehka, nežna roka, je blaženo lila v srce tolažba, je božal dušo sveti mir, je prišla vdanost in radost iz nebeških višav. Še enkrat se je oklenila Frančiška in ga poljubila, potem je odstopila in zamahnila z roko.

Odnesli so Frančiška. Trdo je padlo omrežje.

“Očeta ni več...,” se je zasekalo v tihu dom sestre Klare, najzvestejše.

V Porcijunkuli pa je tisti čas klečala Jakoba v kapelici i je še in še brala pismo, ki ga je narekoval Frančišek Leonu, pa ga ni oddal: »Gospe Jakobi, služabnici Najvišjega, želi brat Frančišek, ubogo hlapče Gospodovo, zdravja in družbe Svetega Ducha v Jezusu Kristusu, Gospodu našem!

Znano Vam je, preljuba, da mi je podelil Jezus Kristus – bodi češčen na veke! – milost, da zvem za konec svojega življenja. Blizu je. Če me hočete torej še enkrat videti, odpotujte precej, ko prejmete to pismo in pohitite k Mariji z angeli. Zakaj, če pridete kasneje kot v soboto me boste dobili mrtvega. Prinesite tudi kaj blaga, da bodo pokrili moje truplo in sveč za pogreb. Tudi as prosim, da mi prinesete onih slaščic, ki ste mi jih Vi dali v Rimu, ko sem bil bolan...“

“Tu je prenehala,” je tiho dejala Jakoba, “O, kaj, kaj bi bil še sporočil? Kaj še povedal v pismu, česar ni moči izreči v besedah, ki so v dnevu in jih spremljajo oči? Ljubi moj prijatelj, prosi, prosi

zame pri Gospodu, pri večnem soncu! – Glej, Francesco, tu ostanem, v Assisiu bom in se nikoli več ne povrnem v Rim. Da bom tako blizu tebe do konca svojih dni, da bom blizu sestre Klare in se bova pogovarjali o tebi, ki si njen in moj prijatelj. Kolikor bom mogla, bom stala tvojim bratom in sestrjam ob strani. Ljubila jih bom, skrbela zanje, da ne bo prazno in pusto v meni, da bom koristila tvojim najdražjim. Bodi z menoj, Francesco, bodi z Jezusom na moji poti!”

V cerkvi San Giorgio so sijale luči z oltarjev, rože so dišale, kadilo se je dvigalo in motalo s svetlobo dneva, ki je bledo strmela skozi okna.

Duhovščina in bratje so zapeli miserere.

Zamolklo so odmevali glasovi, družili so se z molitvami ljudstva, ki se je na kolenih poslavljalo od dobrotnika in očeta svetega Frančiška.

“Z Bogom, Oče!”

“Z Bogom, z Bogom Francesco!”

“Z Bogom, poslednjikrat z Bogom!”

Položili so truplo v krsto in ga spustili v grobničo.

In zdedo se je, da slišijo besede iz temne globine. Leon in Bernard in Egidij in Angelo in Maseo in Rufin in sestra Klara pri svetem Damijanu in vsi otroci so natančno slišali: »Blagoslavljam vas, ljubi, preljubi moji, blagoslavljam vas, kolikor morem in kakor morem...«

V kripti te mogočne bazilike je Frančiškov grob.

p. Ciril A. Božič, OFM
Marija Anžič, laična misjonarka
Ss.CYRIL&METHODIUS SLOVENIAN MISSION
Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO BOX 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787, (03) 9853 8118
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
E-mail: ciril@infochange.net.au
DOM POČITKA - MOTHER ROMANA HOME

SV. CIRIL IN METOD MELBOURNE

»EJTE BOLJ POČAS!« - tako poje Adi Smolar, mi je pripovedoval na pogrebu Ivana Haceta v Geelongu gospod Gusti Glavnik. Sončna ura, ki s sencami odmerja človekove trenutke življenja na tem svetu, se vrta, tako se zdi, vse hitreje. Vsak prvi petek v mesecu obiščem Angelo in Franja Majerić. Franjo mi je v melodiji medžimurske hrvaščine dejal: »Idu godine, idu dani, a ništa nije kao lani.«

Skoraj polovica leta 2004 bo kmalu preteklost. Tako se tudi mi vsak mesec na teh straneh Misli oziramo na prehujeno pot in načrtujemo za naprej. Ob pogledu nazaj se izpisuje zahvala Bogu in ljudem. Na zadnjo nedeljo v maju smo praznovali binkoštni praznik in po deseti sveti maši smo v Kew izpostavili Najsvetejše. Moški del našega pevskega zbora se je pridružil patru Cirilu ob oltarju v petju litanij Matere Božje, ženski del zbora in celotno občestvo pa je odpevalo vzklike litanij in vmesne pesmi. Lep sklep šmarnične pobožnosti.

Prva nedelja v juniju je bila praznik Svetе Trojice. Po deseti maši smo imeli v Kew telovsko

procesijo, kajti drugo nedeljo v mesecu je to zaradi maš v Geelongu in St. Albansu nemogoče. Po hladnem jutru se je naredil takoj prijazen dan, da smo se poleg pobožnosti še lahko celo greli kot

Mežnar Maks Korže in Jože Rozman z bandero Marije Pomagaj pred četrtim oltarjem pri Iurški Mariji.

martinčki. Letos so se prvič pridružili tudi rojaki iz Geelonga. Prvi oltar pred domom matere Romane so pripravili člani Slovenskega društva Melbourne, ki slavi v letošnjem letu svoj zlati jubilej. Drugi oltar je bil pri kozolčku in tega so postavili rojaki slovenskega društva Ivan Cankar iz Geelonga. Tretji oltar pri kipu škofa Baraga so postavili člani slovenskega društva Planica iz Springvale. Pred Iurško votilino je bil četrти oltar – tega so postavili člani slovenskega društva St. Albans. Na vrhu stopnišča pri vhodu v cerkev je bil peti oltar, delo članov slovenskega društva Jadran.

Ob prihodu k oltarju so pevci najprej zapeli evharistično pesem.

Ob prihodu k oltarju so pevci zapeli pesem, duhovnik je pokadil Naјsvetejše, predsednik društva ali kdo drug iz vodstva je imel napoved, zatem je bil evangelij, člani društev so imeli prošnje, potem je bila zopet pesem ter blagoslov z Naјsvetejšim. Ob molitvi rožnega vanca smo šli v procesiji k naslednjemu oltarju. Pri zadnjem oltarju smo ob koncu zapeli zahvalno pesem. Tako nas živi Bog blagoslavlja in povezuje v občestvo. Ta vsakoletna telovska procesija lepo poveže celotno slovensko skupnost v Melbournu in Geelongu. Iskrena hvala predsednicama, predsednikom, članom upravnih odborov in članom društev, mežnarjem, nosilcem bander, narodnim nošam in celotnemu občestvu za res lepo slovesnost. Društvo sv.

Eme je po procesiji pripravilo pogostitev: kranjske klobase in kislo zelje. Hvala, ker ste nasitili množico!

Letos smo imeli že svete maše v treh dvoranah slovenskih društev: ob praznovanju svetega Jožefa, 21. marca, na Jadranu; ob začetku 9. slovenskega festivala, 17. aprila, na Planici in v nedeljo, 10. junija, v dvorani društva Ivan Cankar v Geelongu. Hvala predsednikoma in predsednici ter vsem članom. Hvala tudi za darove – nabirke: Jadran \$402; Planica \$522; Geelong \$174. Vsi ti darovi pomagajo pri vzdrževanju vsega, kar pomeni slovenski misjon v Melbournu. V juniju 2004 moramo seveda poleg vseh rednih izdatkov napisati še ček za zavarovanje – Personal Accident – Voluntary Workers in Public Liability – General: \$5,106.17 (Od 30.06.2004 do 30.06.2005).

Prvi oltar pred domom matere Romane so pripravili člani Slovenskega društva Melbourne, ki slavi v letošnjem letu svoj zlati jubilej. Predsednica SDM Milena Brgoč bere napoved.

Slovenski praznik dan državnosti bomo praznovali v nedeljo, **27. junija**. Ob 10. uri bo sveta maša za domovino. Po maši bo v cerkvi kulturni program, slavnostni govornik bo odpravnik poslov veleposlaništva Republike Slovenije v Canberri gospod Bojan Bertoncelj. Ob sklepnu bo dvig treh zastav in petje avstralske, slovenske in evropske himne pred domom matere Romane. To nedeljo bo ob 6. uri zvečer sveta maša v Morwellu.

Zegnanje v čast našima zavetnikoma svetima bratoma Cirilu in Metodu bomo praznovali prvo nedeljo v juliju, **4. julija, skupaj s praznovanjem zakonskih jubilejev**. Vabimo vse zakonske pare, ki v letošnjem letu praznujete 10., 15., 20., 25., 30., 35., 40., 45., 50. in vsako obletnico nad 50, da se pridružite temu našemu skupnemu slavju.

30. mladinski koncert bo letos **2. oktobra** ob **3. uri popoldne** v dvorani slovenskega društva v **Adelaidi**. Geslo koncerta je: **Skupno na poti**. Vabimo mlade talente, da se prijavijo. Prijavnice dobite v verskih središčih. Iz Melbourn - bomo odpotovali v Adelaido v četrtek, 30. septembra, zjutraj. Prijave sprejema Lidija Bratina, telefon 9700 3178. Cena potovanja, prenočišča z zajtrkom in večerjo je 150 dolarjev.

Drugi oltar je bil pri kozolčku in tega so postavili rojaki iz Geelonga, ki so se nam letos prvič pridružili. Predsednica društva Lojzka Kuhar bere napoved.

Tretji oltar pri kipu škofa Baraga so postavili člani slovenskega društva Planica iz Springvale. Prvi z leve je predsednik Fred Toplak.

POROKE:

Alojz KEREC in Marija OGINSKI roj. Mlinarič sta sklenila sv. zakon med sveto mašo 12.06.2004 v Kew. Priče so bile Karel Grah, Wanda Puka in Teresa Sycamore.

Dušan Frank MASLO in Helen George MICHAEL sta imela poročno mašo v Kew ter nato poroko in poročno slovesnost v grški pravoslavnici cerkvi Evangelismos v East Melbourne 12.06.2004. Priči sta bila Christodoulos in Eva Phlorides.

Čestitke obema paroma in veliko ljubezni in radosti na skupni poti življenga!

ODŠLI SO:

ANDREJ SELJAK je okrepljen s svetim maziljenjem mirno zaspal v Grace McKellar Centre v Geelongu 18. maja 2004. Rojen je bil 29.11.1938 v Zakočci. Bil je sosed pisatelja Franceta Bevka. V družini je bilo enajst otrok, on je bil predzadnji. V Avstralijo je prišel leta 1960. Leta 1963 se je v stari kapeli v Kew poročil z Doro Desanko,

Anica in Veronika Smrdel ter Marija Srebot, ki je na obisku iz Kanade (na sredini med njima), so krasile slovesnost v gorenjskih narodnih nošah.

doma iz vasi Smiljevo pri Bitoli v Makedoniji. V zakonu se jima je rodila hčerka Kathy. Andrej je imel v Geelongu še pet bratov: Lojzeta, Ladka, Vinka, Stanka in Rajka – in vsi so delali v Fordu. V Geelongu je tudi sestra Zofka por. Valentincič. V Sloveniji sta dve sestri Fanica Seljak in Dragica por. Kosec v Ljubljani ter brat Pepi v vasi Zakriž pri Cerknem in brat Mirko na domu v Zakočci. Andrej je bil bolan zadnja štiri leta. Imel je močno slatkorno, odpovedovalo so tudi ledvice in žolč. Večer pred pogrebom je bila v cerkvi Holy Spirit molitev rožnega venca, pogrebna maša pa je bila v isti cerkvi naslednji dan, 25. maja in nato pogreb na Highton pokopališču.

IVAN HACE je umrl 30. maja 2004 v bolnišnici v Geelongu. Rojen je bil 5.11.1931 v vasi Podcerkev na Notranjskem kot edini sin Ivanke Hace. V Avstralijo je prišel leta 1962 s štiriletno hčerko Suzan. Leta 1982 se je poročil z Zinko Domanjko iz Maribora. Najprej sta živel v Melbournu, leta 1987 pa sta si kupila hišo v Geelongu. Ivanovo veliko veselje je bila glasba, posebno rad je igral

na harmoniko. Rad je bil v veseli družbi in rad je razveseljeval ljudi. Imel je tudi več ansamblov: Snežnik, Kristal in Lipa. Pisal je tudi pesmi. Leta 1994 ga je obiskala bolezen, operirali so mu srce, leto pozneje je imel kap in nato še slatkorno bolezen. Zadnjih devet let je bil v Grace McKellar House, zadnja leta na invalidskem vozičku.

Pred Iurško votilino je bil četrti oltar – tega so postavili člani slovenskega društva St. Albans. Na levi strani sta Štefan Merzel in Janko Klemenčič.

Ivan zapušča ženo Zinko, hčerko Suzan ter vnuka Patricka in Andrewa ter veliko prijateljev. Pogrebna maša je bila v cerkvi Svetе Družine v Bell Parku 7. junija. Ob koncu maše mu je spregovoril v slovo Lenti Lenko ter mu na njegovo harmoniko zaigral pesem v slovo. Po pogrebni maši so +Ivana odpeljali v krematorij, kjer je bil naslednji dan kremiran.

LJUDMILA (MILI) VESEL
roj. Šegula je umrla v večeru praznika Sv. Rešnjega Telesa in Krv. 10. junija 2004, v McCulloch House Monash Medical Centre v

Ko smo hodili v procesiji Svetega Rešnjega telesa in Krv od oltarja do oltarja, smo molili rožni venec. Sonce je veselo sijalo, poglejte sence!

Na vrhu stopnišča pri vhodu v cerkev je bil peti oltar, delo članov slovenskega društva Jadran. Predsednik Milan Ogrizek bere napoved.

Claytonu, uro zatem, ko je še enkrat prejela sveto maziljenje in prošnjo za odpuščanje. Rojena je bila 24.08.1929 v župniji Sv. Ruperta v Slovenskih goricah v družini šestih otrok, eden je umrl še majhen. Ona je tretja. V Sloveniji ima na Ptiju brata Lojzeta Šegula – njegov sin pater Andrej je minoritski duhovnik in Milica je vedno rada s ponosom pripovedovala o njegovem delu. Sestri Kristina Artenjak in Marija Mikša živita v Nemčiji v bližini Kolna. Mili se je učila za šivilo. Prvič se je poročila leta 1947. Hčerka Ivica je umrla, hčerka Darinka por. Rebernik pa živi v Sydney. Po ločitvi z možem se je civilno poročila leta 1965 z Vilijem Veselom iz Sodažice. Njegov brat Ivan živi z družino v Melbournu. Iz tega zakona je sin Vili, ki se je

rodil v Nemčiji. Vsi trije so se leta 1966 preselili v Avstralijo. Mili je najprej delala za Bosch, kakor že prej tudi v Nemčiji skupaj z možem Vilijem. V veliko veselje ji je bilo, da se je mogla pred nekaj leti z Vilijem tudi cerkveno poročiti. Vili je umrl na veliko soboto, 19. aprila 2003. Molitve za pokojno Mili smo imeli v pogrebnem zavodu Tobin Brothers v Noble Parku, pogrebno mašo pa naslednji dan, 15. junija 2004, v cerkvi sv. Antonia v Noble Parku. Od tam smo jo spremljali do kapele Blair pokopališča v Springvale, kjer smo se poslovili od nje. Tam bo kremirana in položena v grob svojega pokojnega moža Vilija.

Pokoj mrtvim, sožalje v luči vere pa vsem sorodnikom in prijateljem.

p.Ciril

TOBIN BROTHERS
FUNERALS

LEADERS IN SERVICE AND CARE

100% AUSTRALIAN OWNED

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM NA USLUGO V CASU ZALOVANJA

For all enquiries please contact our Call Centre

9500 0900

www.tobinbrothers.com.au

KRIŽEM AVSTRALSKIE SLOVENIJE

Severni tropski Queensland

Nekaj spominov z našega potovanja v Queensland na pobudo gospoda Stanka Prosenaka in gospe Dragice Gomizelj, ob zlatem jubileju Slovenskega društva Melbourne – sekcije lovske in ribiške družine.

Ob nenehnem godrnjanju moža Valentina, da pač morava na ogled Queenslanda z ekipo skupine Lovske in Ribiške družine SDM, sem končno rekla 'ja', čeprav avtobus in jaz osebno nisva velika prijatelja za potovanje!

V petek, 14. 5. 2004, smo počakali na avtobus pred slovensko cerkvijo v Kew ob 8. uri zjutraj. Bilo je mrzlo, zelo vetrovno jutro. Gospod Stanko Prosenak in gospa Dragica Gomizelj so se z nekaj potniki že pripeljali iz SDM in nas pobrali. Nekaj smo v Kew vsi pogrešali: Patra Cirila, da bi nas blagoslovil in nam želel srečno pot! Vendar se izpred cerkve nismo odpeljali prej, da smo se z nekaj izbranimi besedami priporočili Bogu in svetemu Krištofu. Zmolili smo Oče Naš, Zdravo Marijo in Čast-Bodi, se vsi verni in ne tako verni lepo pokrijali. Za tem nas je šofer avtobusa odpeljal na letališče.

Po opravljenih formalnostih smo z letalom 'Virgin Blue' odleteli do Brisbanja in po enournem postanku do Townsvilla. Čakal nas je avtobus in nas z letališča Townsville peljal v motel 'Aquarius On The Beach', kjer smo stanovali tri noči. Po osvežitvi in sprehodu na obali, (Mary je menda skočila v bazen), smo šli na okusno večerjo. Nekateri utrujeni smo se vrnili domov spat, drugi bolj mladostni so se podali iskat srečo v igralnico, spet drugi so šli na sprehod po obali.

Naslednji dan, 15. 5. 2004, smo se zjutraj odpeljali z avtobusom v Charters Tower.

Šofer nam je vso pot razlagal zgodovino kraja, ki smo ga obiskali. Bili smo postreženi z sveže pečenim 'damper' z maslom, marmelado in z domačim medom. V času zlate mrzlice je bil to dobro naseljen kraj, zdaj v tem kraju še živi okrog 20 ljudi. Ustavili smo se za kratko kosilo, popoldne pa nadaljevali pot in si ogledali Venus Mill. To je še edini mlin v Queenslandu, ki je na ogled turistom in obstaja še iz časa zlate mrzlice. Ogledali smo si kratek dokumentarni film o zgodovini težkega dela. Za večerjo smo bili povabljeni v bližnjo ribjo restavracijo.

16. 5. 2004 smo se podali na izlet na Magnetic Island. Z ladjo smo se pripeljali na otok, ogledovali lepote, se malo okreplčali. Popoldne smo si ogledali mesto Townsville, se pripeljali do vrha Castle Hill, si ogledali botanični vrt, videli veliko tropskih dreves in raznih ovijalk, lepota za oči in opoj za dušo. Vse se ne da opisati, moraš resnično doživeti in si ogledati. Za hrano je bilo vedno dobro poskrbljeno.

V ponedeljek, 17. 5. 2004, smo se zgodaj zjutraj z avtobusom odpeljali na pot proti Cairnsu. V malem mestu Cardwell smo se ustavili in se z ladjo pripeljali

"Dobili smo že v nahrbtnike zloženo kosilo po dva in dva skupaj. Tisti 'ta korajžni' smo se podali na 5,5 kilometrov dolgo pot na ogled otoka in obale. Na poti smo se ustavili in pojedli kosilo."

na otok Hinchinbrook. To je bila zelo zanimiva obala. Dobili smo že v nahrbtnike zloženo kosilo po dva in dva skupaj. Tisti "ta korajžni" smo se podali na 5,5 kilometrov dolgo pot na ogled otoka in obale. Na poti smo se ustavili in pojedli kosilo. Po nekaj urah smo se zopet vkrcali na ladjo. Vsi veseli smo tudi zapeli. Naša sopotnica Irma je bila od kapitana ladvice postavljena za volan za nekaj časa, da se je on lahko okrepljal s kavo in keksi. Pošalili smo se, da ta gospa nima vozniškega dovoljenja, toda to kapetana sploh ni motilo, da svojih potnikov ne bi zaupal njenemu vodstvu! Med smehom ji je na glas zabičal, da tega ne sme zaupati njegovim predpostavljenim, ker bi on lahko izgubil službo. V resnici je za ta čas volan urejal računalnik!

V Cairns smo se pripeljali pozno zvečer in dobili stanovanje v Coral Tree Inn Motelu za naslednjih šest noči.

V torek, 18.5.2004, smo imeli celodnevni izlet v Kurando. Na 'scenic railway' postaji smo se vkrcali in se z gondolo odpeljali na ogled tropškega gozda. Z gondolo smo se dvakrat ustavili in se z vodičem podali na kratek sprehod. Lepo so nam razložili zgodovino starih dreves in vsega, kar smo videli. V Kurandi smo imeli postanek za kosilo in ogled trgovin. Za tem smo se z vlakom odpeljali in spotoma lahko uživali ob prelepem pogledu na slapove in tropski gozd. Železniška postaja v Kurandi je odeta vsa v cvetje in zelenje - nekaj posebnega za oči! V

večernih urah smo se vrnili nazaj v Cairns.

V sredo, 19.5.2004, smo imeli čudovit izlet v Babinda Boulders, za tem smo obiskali Paronella Park in Španski Grad. Tu sem si kupila knjigo, zgodovino tega gradu, ki ga je v letih od 1920 -1960 zgradil s svojo domišljijo španski priseljenec Jose Paronella. Svoj grad, ki si ga je že v otroških letih zamislil, ob priovedovanju svoje babice, ki je otrokom s svojimi pravljicami budila domišljijo, je dogradil leta 1935. Ob slapovih je imel svoj 'generator' za proizvodnjo elektrike. V veliki dvorani so prikazovali filme, imeli poročna slavja in redne plesne večere. Lahko so sprejeli do 400 gostov. Leta 1946 je veliko neurje poplavilo vso dolino in tako tudi grad. Leta 1948 je Jose umrl za rakom. Žena Margarita je umrla leta 1967. Leta 1977 je bil grad prodan in leta 1979 ga je uničil ogenj. Sedaj obzidje prerašča mah. Hčerka Tereza še živi v Brisbanu. Novi lastniki poskušajo oživljati zgodovino in so grad zopet odprli za ogled obiskovalcem leta 1993. Ta dan smo si se ogledali Mila Mila slapove, Curtain Fig Tree in jezero Barrine. Zelo zanimiv je bil ogled jezera Barrine. Lahko smo videli želve in 'eels'. Z zanimanjem smo si ogledovali več stoletna drevesa okrog jezera.

V četrtek, 20.5.2004, smo se z ladjo odpeljali na Outer Barrier Reef. Ustavili smo se na 'Green Island' in ga prehodili po dolgem in po čez. Za tem smo se zopet odpeljali do ploščadi, kjer smo imeli kosilo. Nekateri so bili tudi bolni. S podmornim čolnom, ki je sprejel do 20 ljudi, smo si ogledali koralne grebene in milijone rib v vseh barvah. Gospa Mary Prosenak in gospod Werner Remšnik sta bila dovolj korajžna in sta se šla tudi potapljal - 'snorkling'. Drugi smo si to ogledovali le skozi steklo. V večernih urah smo se zopet vrnili v naš prijetni motel Coral Tree Inn.

V petek, 21.5.2004, smo se peljali do znamenite plaže Cape Tribulation. Zelo zanimiv je bil ogled Daintree Forest. Po neštetih stopnicah smo se povzpeli do visoke plošče, kjer smo tropški gozd

V Kurandi smo imeli postanek za kosilo in ogled trgovin. Za tem smo se z vlakom odpeljali in uživali ob prelepem pogledu na slapove in tropski gozd. Takole smo nekateri že v vlaku, nekateri pa tik pred vstopom v vagon.

lahko videli od vrha navzdol. Ustavili smo se v Mossman Gorge, kjer so nas postregli z barbecue kosiom in tropskim sadjem. Na reki Daintree smo iz čolna lahko videli krokodile ob obali reke.

V soboto, 22.5.2004, smo se v deževnem jutru odpeljali do Port Dougla. Kraj je oddaljen od Cairns 65 km. Ker je tam deževalo, smo se odpeljali proti mestu Mareeba. Spotoma smo si ogledali farmo kave, nekaj je tudi popili in kupili. Za tem smo se ustavili na posestvu, kjer ima lastnik 17.000 mango dreves. Poskušali smo mango vino, mango liker in seveda tudi kupili nekaj teh dobrot. Naša zelo lepa prilika je bila to sobotno popoldne, da smo obiskali 'Ariga' posestvo naše rojakinje Slovenke Milene, ki je doma iz Hrušice na Primorskem. Slišala sem, da je gospa Milena, nečakinja naše zelo pozname gospe v Melbournu Marije Frank. Kakšno veselje obiskati tako lepo in prijazno gospo kot sta Milena in njena hčerka. Sprejeli sta nas z odprtimi rokami in nasmejanimi obrazi, kljub temu, da njuno življenje ni bilo vedno lahko. Razkazali sta nam svoj vrt, veliko vrst sadnega drevja in cvetja, pa ne samo to, vse to sadje smo lahko tudi jedli in pili domači mango sok. Jedla sem sadje, ki ga še nikoli v Avstraliji nisem videla. To so nekakšna 'čokoladna jabolka'. Gospa Milena nam je tudi postregla z

zmrznjenim čokoladnim sadjem in 'custard apple'.

Draga Gospa Milena: Naj se vam v imenu vseh prisotnih zahvalim v 'Mislih' za vaš dragoceni čas in vse vaše sadje in sok. Tudi zapela ste z nami. Ob slovesu sem videla solze v vaših očeh. Naj Vas Bog nagradi z zdravjem in da bi užila še veliko sreče v življenu.

Potem smo se odpeljali domov in to je bila naša zadnja noč tega dopusta. V nedeljo, 23.5.2004, smo se po sprehodu v mestu Cairns, ob 11. uri z avtobusom odpeljali na letališče Cairns, in ob 4. uri popoldne že prispeli na letališče Tullamarine v Melbournu, vsi veseli, da smo zopet doma!

Hvala vama, gospod Stanko Prosenak in gospa Dragica Gomizelj, za zelo lepo organizirano turnejo. Imeli smo se lepo in vsem lep pozdrav!

Tinka Lenko, Melbourne VIC

GLAS SLOVENIJE

»THE VOICE OF SLOVENIA«
PO BOX 191, SYLVANIA NSW 2224

Telefon: 02 9522 9911 Fax: 02 9522 9922

Domača stran na internetu:
STIČIŠČE AVSTRALSKIH SLOVENCEV
glasslovenije.com.au

»Sonce in samo sonce!«

Prvič v zgodovini se je slovenska razstava pojavila tukaj v bližini Fraiser Islanda. Narodna noša seveda ni vse ali za začetek je zelo zanimivo in naša pesem ter godba se je razlegala glasno po tej majhni naselbini. Plesali smo na Avsenikovo glasbo in ljudje

so bili zelo presenečeni nad našimi valčki in polkami.

Z ženo sva se pred osmimi leti preselila iz Melbourn. Sedaj preživljava starost v topli klimi v QLD. Vsak dan zjutraj se udeleživa TAI – CHI od sedme do osme ure in nato hodiva ob obali, se

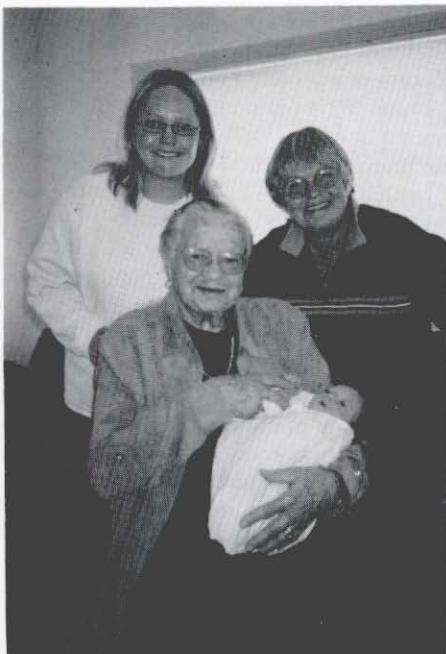
kopava v morju... Morje je toplje in sonca na pretek. Ni čudno, ko pravijo domačini: »Sonce in samo sonce!«

Devet Slovencev nas živi tukaj. Preselite se sem in boste videli, da imamo odlično klimo, temperatura stalno od 14-32 stopinj, ponoči se prijetno ohladi.

Pozdrave Slovencem po vsem svetu od Mihaela in Valerije Ropret, Hervey Bay, QLD.

Na fotografiji nas je sedemnajst različnih narodnosti, zbranih ob svetovnem dnevu TAI – CHI v mestu Hervey Bay v Queenslandu.

NOVA REVIJA ZA SLOVENCE PO SVETU

Revija z naslovom **Slovenija.svet** je prvič izšla v letošnjem maju. Revija Rodna gruda je prenehala izhajati in njeni naročniki bodo prejemali novo revijo za isto ceno. Za nove naročnike pa velja v letošnjem letu polovična letna naročnina. Naročite jo lahko na naslovu: Slovenija.svet, Cankarjeva 1, 1000 Ljubljana, Slovenija, Evropa. Direktorica Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu Jadranka Šturm Kocjan je zapisala: »...rojakom po svetu, pa tudi v domovini, ponuditi revijo, ki bo predstavljala stično točko, most sodelovanja in hkrati osrednji medij ohranjanja slovenske identitete na tujem. Učinek revije mora biti dvostranski: rojake v svetu bo obveščala o dogajanju v Sloveniji, bralce na domačih tleh pa o dejavnostih slovenskih ustanov in posameznikov v različnih okoljih na vseh celinah sveta« (stran 6). Prva številka revije je izšla v 2700 izvodih. **Novi reviji Slovenija.svet želi dobro popotnico tudi naša revija Misli**, ki že 53. leto povezuje Slovence v Avstraliji in po svetu. Naša revija izhaja sedaj v 1600 izvodih.

ČETRTA SLOVENSKA GENERACIJA V AVSTRALIJI: Stara stara mama MIMI MEJAČ iz Melbourna pestuje malega Giannija, na desni strani slike je njena hčerka Anica Gašpič, na lev strani pa Anicina hčerka Amy Montalti. Mimi je redna sodelavka pri odpošiljanju vsake številke Misli, za kar smo ji nadvse hvaležni. Pred nedavnim je praznovala svoj 82. rojstni dan. Za vsa ta lepa leta se Bogu zahvaljujemo in naj Božji blagoslov rosi na vse rodove...

REPUBLIKA SLOVENIJA, Ministrstvo za zunanje zadeve Republike Slovenije, **Urad Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu**, Prešernova 25, 1000 Ljubljana, je pozitivno odgovorilo na prošnje uprave Misli in Kronike Slovencev v Avstraliji, ki jo pripravljata Draga Gelt in Veronika Ferfolja – Brown ter p. Janeza iz Adelaide ter nam poslalo Pogodbo, v kateri nam zagotavlja **finančno pomoč pri projektih**: Misli bodo prejele 328.000 SIT, Kronika Slovencev v Avstraliji 246.000 SIT ter organizacija in izvedba 30. mladinskega koncerta v Adelaidi 410.000 SIT.

Podpisane pogodbe smo poslali v Ljubljano skupaj z zahvalo, da matična Slovenija misli in podpira prizadevanja slovenskega občestva tako daleč od doma, kot smo mi. **HVALA!**

Vsek ponedeljek dopoldne je v klubu Panthers v Sydneyu precej živo, saj se zbere kar večja skupina žensk za lažjo telovadbo, posebno primerno za vse, ki trpijo za artritisom ali za drugimi problemi sklepov in mišic.

MARCELA BOLE bo 18. junija letos praznovala 90 let svojega bogatega življenja. Prisrčno praznovanje ji pripravljata njeni hčerki Danila in Neva z družinama. Med družinskim kosirom, 20. junija, ji bo nazdravila njena razširjena slovenska družina iz Melbourn. V prihodnji številki Misli bomo predragi gospe Marceli posvetili več prostora v teh naših in njenih Mislih, saj je tolikokrat delila z nami vsemi lepe misli in besede o vsem, kar se je dogajalo v naši skupnosti: »Marcela poklanja njene pesmi vsakomur, ki ljubi domačo slovensko besedo, posebno pa se spominja tistih rojakov, ki z njo delijo usodo izseljeniške duše s ponosno

Ijubezni do stare in ravno tako nove domovine...« je zapisala v svoji knjigi Kraški izliv pred dvajsetimi leti. Jesen življenja preživila skupaj z možem Silvestrom v italijanskem domu Villa del Solle v Glenroyu v Melbournu. Predraga gospa Marcela, Bog Vas živi in z Vami Silvestra in vse Vaše, ki segajo že tudi v četrti slovensko-avstralsko generacijo!

NOVO VODSTVO SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE

Na letošnjem provincialnem kapitiju, ki je potekal od 25. do 30. maja 2004, so bratje frančiškani izvolili novo vodstvo: provincial je pater dr. Viktor Papež, vikar province p. Marjan Čuden, definitorji – provincialovi svetovalci pa so: p. Zdravko Jakop, p. Niko Žvokelj, p. Pavle Jakop, p. Stane Zore in p. Mari Osredkar. Provincial ima svoj sedež v osrednjem frančiškanskem samostanu na Prešernovem trgu 4 v Ljubljani – v bližini Tromostovja. Pater Viktor je bil dolga leta predavatelj in dekan pravne fakultete na Antonianumu v Rimu ter član mnogih cerkvenih ustanov in sodišč Cerkve. Pred tremi leti se je vrnil iz Rima in je živel in delal v samostanu na Brezjah. Vikar province p. Marjan je gvardijan in župnik na Viču v Ljubljani, p. Zdravko je župnik v LJ-Šiška, p. Niko, ki smo ga pričakovali v Avstraliji, je definitor, odgovoren za brate v izseljenstvu in ima novi službi gvardijana v

samostanu Koper in Strunjan in župnika v Strunjalu, p. Pavle je gvardijan in župnik v Centru v Ljubljani, p. Stane, dosedanji provincial, je vikar in rektor bazilike na Sveti Gori pri Gorici ter magister novincev, p. Mari je gvardijan v Šiški. Bratje, ki so nekdaj delovali v Avstraliji, pa so sedaj na novih dolžnostih v domovini: p. Lavrencij Anzel je vikar in župnik v Mariboru, p. Bernard Goličnik je gvardijan na Sveti Gori. Pater Filip je v aprilskih Mislih zapisal: »...provincialni kongres, ki bo s svojimi sunki pretresel marsikatero frančiškansko hišo v domovini in drugod« (Misli, april 2004, stran 25). Tudi v Avstraliji smo pričakovali nove moči, pa so nas pustili, tako, kot je bilo: v Sydneyu p. Valerijan in p. Filip, v Adelaidi p. Janez, v Melbournu p. Ciril. Bomo pa še vztrajnejše molili za nove moči. Bratom, ki jim je zaupana vodstvena služba, pa čestitke in molitvena podpora.

Slovensko društvo Canberra je zopet oživelno

ČLANI SLOVENSKEGA DRUŠTVA CANBERRA so zavihali rokave, pljunili v roke ter pridno delali. Bilo je kar precej uspešnih prireditev in obiskov iz Slovenije. V kuhinji je zopet zadišalo, v dvorani je zvenela lepa domača glasba ter za šankom zopet prijazna beseda.

Ustavite se kdaj v našem domu! Boste presenečeni in lepo sprejeti v toplem vzdušju slovenskega duha.

Alojz Kavaš (mlajši)
tajnik slovenskega društva Canberra, ACT

Ali se kdo prepozna?

Ob tej fotografiji, kjer smo slikani v taborišču v Avstriji skupaj z mojo sedemletno hčerko in še drugimi taboričniki, mi spomini na moj odhod iz domovine zopet oživijo. Zbežala sem iz Maribora, ker nisem mogla dobiti potnega lista. Ni bilo lahko, a je minilo. Srečno sem prišla v Avstrijo. Mož je delal v Nemčiji. Šla sem v decembri leta 1955 in sem ostala v taborišču šest mesecev. Mož mi je poslal iz Nemčije težko pričakovane dokumente, da sem se mu lahko pridružila in sva tako skupaj nadaljevala najino pot. Spominov je veliko, vsega se ne da popisati. Lepo vas pozdravljam in upam, da se bo še kdo prepozna na fotografiji in se oglašil.

Sofia Krojs, Melbourne

VAŠI DAROVI DO 12.6.2004

ZA BERNARDOV SKLAD: \$110: Cvetko Falež.
\$90: Franc Purgar. **\$30:** Terezija Kropich, Zinka Černe.
\$20: Ivan Legiša, Marjan Jonke, Maria Kovačič, Marta Majer, Albin in Ivanka Smrdel, Franc Danev, Stanko in Marija Kolar. **\$10:** Martin Šuštarič, Lilijana Brezovec, Marija Mertik, Irhimerh Urška, Marija in Franjo Briševac, Peter in Cvetka Berginc, Slavica Brumec, Jerica Gerzelj. **\$5:** Jože in Ema Simčič, Vera Kenda, Stane Vatovec. **ZА PATRA HUGA:** \$50: Marko Zitterschlager. **\$20:** C. Pirnat, družina Brcar. **ZА LAČNE:** \$10: Terezija Kropich. **ZА PATRA PEPIJA:** \$40: Olga Saulig. **\$30:** K.O. **ZА SEMENIŠČE V VIPAVI:** \$50: Vera Kenda. **ZА MISIJONE:** \$50: Franc Danev. **\$20:** Hermina Pichler. **ZА BOLNIŠNICO V NANGOMI:** \$20: N.N. **\$10:** N.N.

HVALA ZA VAŠE DAROVE!

ZAHVALA

Ob smrti **IVANA HACETA** iz Geelonga se zahvaljujemo vsem, ki ste ga v mnogih letih bolezni obiskovali in vsem, ki ste se udeležili pogrebne maše. Patru Cirilu hvala za lepo pogrebno mašo in nagovor, pevcem za petje in molitev rožnega venca, Lentiju Lenku za prijazne besede slovesa in za igranje melodije slovesa na Ivanovo harmoniko. Hvala pevcem za zadnjo pesem Marija skoz' življenje voditi srečno znaš – to je bila Ivanova najljubša pesem. Zahvaljujemo se slovenskemu društvu Ivan Cankar za pripravo sedmine.

Žena **Zinka in hčerka Suzan z družino.**

RUDI ŠENKINC je bil pokopan v družinski grob na pokopališču v Pivki. Njegovi domači iz Slovenije se zahvaljujejo vsem, ki so ga v Avstraliji spremili na njegovi zadnji poti.

ZAHVALA

Andrejka in mož Jože Andrejaš se iskreno zahvaljujeva Vesni Poč za izredno okusno okrasitev cerkve in oltarja v Riverstone ob poroki naše hčerke Natalie z Deanom. Vesninemu možu Igorju pa hvala za poročne fotografije, ki bodo v trajen spomin poroke naše prvorjenke Natalie. Prisrčna hvala tudi gospe Milki Stanič, ki je ob predstavitvi novoporočencema čestitala in povedala, da je Natalie pripravila na prejem zakramentov sv. spovedi, obhajila in birme. Veseli in hvaležni smo, da je našo hčerko poročil pater Valerijan.

kotiček naših mladih

Y O U T H S E C T I O N

Živijo!

Within our little community we have people who feel a certain something for our little homeland – Slovenia. Some are half Slovenes (1 parent or grandparent of Slovene nationality) and so naturally it is in their blood.

But lately we have a young man who is European – but in no way genetically Slovene, yet having an interest in Slovene language and culture.

The Polish born Rafal Kaplon recently offered to share his thoughts on Slovenia.

Rafal: "Learning Slovene is pleasurable"

Why do you feel an attraction to Slovenia?

As a Pole I always knew of Slovenia and of the Slavic origins and binds that the both countries share, however I never really knew anything about Slovenia, its people, culture and traditions. My first encounter with the Slovene language, culture and community exposed me to the many similarities Poles share with their southern cousins and this prompted me to learn more about the history, language and customs of Slovenia. My interests grew from there, creating an eagerness to learn more and more.

Why have you started to learn Slovene? How are you finding it?

The Slovene language, I found to be very similar to my own native tongue, this inspired me to start learning it so that I may bridge the gap that stands before me in understanding more about Slovene's. I have always been interested in languages, but it made sense to me to learn Slovene, knowing that both Polish and Slovene belong to the Western-Slavic language family. It is an interesting experience and I'm not finding it very difficult, I can even go as far as saying that learning Slovenian is pleasurable. I hope that by the end of this year I will know enough to complete a VCE course in Slovenian next year.

By what you know now, what are your impressions on the Slovene people, culture and language?

As I mentioned before the Slovenian people, culture and language are racially tied to that of Poland. My impressions of these however vary, the culture and language to me is very colourful, vivid and clearly reflects the different regions that make up Slovenia and I find it important that in today's busy world we spend time to

Najmlajši člani naše skupnosti s košaricami cvetja.

Nicole Jernejčič in Matthew Bratina sta ministranta ob oltarju našega središča v Kew.

keep the language and culture of our homelands alive and not let it disappear under the need to assimilate ourselves into the Australian community. The people of Slovenia and the Slovenian community here in Victoria have shown themselves to be happy, caring people who reflect their history, pride in their origins and the Roman Catholic faith we share.

You recently agreed to join ISKRA FOLKLORNA SKUPINA what do you think?

I have recently decided to join "Iskra Folklorna Skupina"; this was because I wanted to be able to explore Slovenian customs and traditions more as well as the Slovene community across Australia. However at this time the dance group is experiencing troubles with finding more willing youth to participate as well as finding a new teacher for the group. I'm sure that these problems will be overcome and that with time we will be able to learn more dances, and participate in more events, I be-

Rafal v cerkvi svetih bratov Cirila in Metoda skupaj z Melisso in njeno družino.

lieve that the group has real potential and therefore I have dedicated my time not only to dance but to also help with the organisation and running of the group.

Would you like to further your knowledge in Slovene by visiting Slovenia?

My eventual aim is to learn as much as I can about Slovenia here in Australia and eventually travel to Slovenia

and experience the country, including its history, architecture and environment first hand. I have also been interested in living there for a year and completing a course in the Slovene Language at the University of Ljubljana, I am very happy that now Poland and Slovenia are both European Union members, because as a European citizen these possibilities are now open to me.

If you have any questions - Just contact me on the email.

The Editor.

misli_corner@hotmail.com

Mama Elaine in oče Bogdan BAVČAR s prvorjenko Georgio Anne na dan krsta, 14. marca 2004, pri svetem Rafaelu v Merrylandsu. Kot najmlajšo članico naše skupnosti smo jo predstavili ob koncu družinske maše, prvič v angleščini, ki jo je vodil p. Stephen Bliss, 28. marca 2004.

p. Valerijan

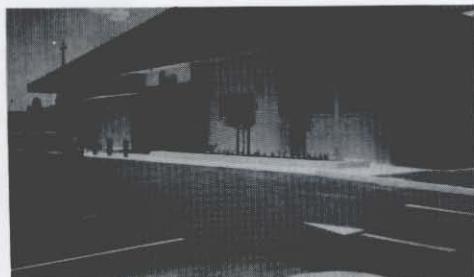

Mama Vera roj. Seljak in ata Peter Mills sta nam iz Geelonga poslala za Kotiček mladih to fotografijo in pripisala:

»Tukaj je naš sin Nikolas z bratrom Damjanom, skupaj z Verinimi starši Veroniko in Ladom Seljak, ki ju kliče nanny in grandpa. Nikolas je star šest let in vsi živimo v Geelongu. On še ni bil v Sloveniji, ampak upamo, da bomo tja potovali v nekaj letih. Nikolas gre zvečer prav rad k starim staršem in pri njih prespi. Zjutraj pa rad poje palačinke in vse, kar skuha nanny. Posebno rad ima zrezke (šnice) in pečenko. Rad se igra z zajčkom (snowy) in malo črno kokoško (blacky). Doma ima majhno psičko, ki jo kliče Pepa.

KLUB PANTHERS, ST JOHNS PARK-TRIGLAV

Piše Martha Magajna

PODPORA SLOMŠKOVI ŠOLI MERRYLANDS

V verskem središču Merrylands je bila lepega sončnega dne, v soboto popoldne prejšnji mesec, majhna svečanost. Predsednik slovenske skupnosti Kluba Panthers St Johns Park-Triglav, Peter Kropé, je izročil učiteljicam Slomškove šole Merrylands ček za \$4000, kar je del finančne podpore, ki jo za potrebe širše slovenske skupnosti v Sydneyu redno pripeva Klub Panthers St. Johns Park- Triglav.

Po združitvenem dogovoru s Klubom Panthers Penrith uživajo močno neposredno finančno podporo vse športne, kulturne in družabne aktivnosti slovenskih članov kluba, vse dokler bo v klubu kaj Slovencev. Posredno pa dobijo finančno pomoč tudi vse dejavnosti širše slovenske skupnosti, ki so pomembne za vse Slovence v Sydneyu, kot na primer slovenske šole, arhivi in tudi drugi, z edinim

pogojem, da so na razpolago in uporabo vsem Slovencem brez predsodkov. Seveda, boljše izgleda na finančno pomoč ima posamezna organizacija, če je vsaj v prijateljskih stikih s Klubom Triglav Panthers. Tako je v vrstah Slomškove šole Merrylands kar nekaj učencev in tudi učiteljic, ki izhajajo iz družin, ki so dale desetletja prostovoljnega dela in podpore klubu Triglav, brez ozira na to, da so slovenske šole neskončno velikega pomena za vsakega Slovenca v tujini in bi jih morali mi vsi podpirati.

Mogoče naši malčki ne bodo prišli iz sobotne slovenske šole z velikim znanjem slovenskega jezika, ne bodo klepetali v slovenščini med seboj seznanili pa se bodo z drugimi otroki slovenskega rodu in njihovimi družinami, mogoče ustvarili osnovo za kasnejše prijateljske vezi, ki jih bodo vezale v slovensko skupnost tudi kasneje, ko se bodo začeli zavedati svojih korenin.

Hvala Bogu, biti Slovenec je nekaj, na kar smo lahko ponosni. Po dolgih stoletjih, ko so samo najblžji sosedje vedeli, kje je Slovenija, smo kot narod končno dosegli, da nas večina sveta pozna kot pridne, sposobne in delavne ljudi, našo domovino Slovenijo pa kot lepo in zanimivo, a tudi napredno in trdoživo deželo, ki si je priborila pomembno mesto med razvitim in uspešnimi deželami stare Evrope.

Predsednik slovenske skupnosti kluba Panthers-Triglav, Peter Kropé, predaja ček učiteljicama Slomškove šole, Danici Gerzelj in Kristini Šuber. (Učiteljica Danica Šajn je bila žal odsotna).

To je dediščina, ki jo lahko posredujemo v slovenskih šolah otrokom slovenskega rodu: narodni ponos in neuničljivost malega naroda, ki ga niti najhujše preizkušnje niso strle. Dediščina, ki je vredna spoštovanja, truda in ponosa in, ki je dala našemu narodu polno pravico, da je zavzel enakopravno mesto med drugimi narodi Evropske Unije.

KAJ JE NOVEGA NA TRIGLAVU? BALINARJI TRIGLAVA

Že več desetletij se triglavski balinarji ponašajo, da prav oni "držijo klub pokonci". Tudi sedaj so zelo aktivni in tvorijo jedro slovenskega življenja v klubu. Da se vidi, kako so balinarji cenjeni, se pokaže že v tem, da je uprava kluba začela z obsežnim programom izboljševanja in popravil balinišč. Za začetek so se zaščitne mreže na koncu balinarskih stez zamenjale z novimi, močnejšimi in višjimi, v načrtih pa je tudi streha za zaščito proti dežju s strani, od koder včasih veter prinaša dež na balinišča in še veliko drugih izboljšav.

Če bi bili vsi balinarji hkrati prisotni, bi jih bilo nekaj čez petdeset, seveda pa vedno kateri manjka, saj smo vsi v letih, ko nas mučijo težave in nadloge, pa da ne omenimo rojstnih dni vnukov in vnučkinj, družinskih kosil in izletov in podobno. Še vedno jih je dovolj, da dvakrat na teden napolnijo balinišča, pripravljajo pa se tudi načrti, da bi na proste dneve povabili na balinišča otroke okoliških šol na njihove športne dneve, saj so v zadnjem času vsi zaskrbljeni za zdravje otrok, ki preveč jedo, se premalo gibljejo

in za katere bi bile lažje oblike balinanja zelo primerne. Triglavski tehnični vodja balinarjev, Lojze Magajna, je že opravil potrebne izpite in si je pridobil kvalifikacije za trenerja in sodnika za balinanje in v te kvalifikacije spada tudi delo z otroki. Pri tem mu bo lahko pomagala tudi Dora Hrvatin, ki je ne samo ena od najboljših balinark, ampak ima tudi dovolj izkušenj z otroki, saj ima vnukov kot bi hrusko otresel. Lepo bi bilo seveda, če bi se lahko v ta program vključili tudi Avstralski Slovenčki in če koga to zanima, se priporočamo staršem ali starim staršem, naj se prijavijo. Lojze Magajna je pripravljen brezplačno poučevati mlade v osnovah začetniškega balinanja, samo pridejo naj!

Medtem, ko se dela na teh načrtih, pa "stari" pridno balinajo in skupaj slavijo svoje rojstne dneve v družbi prijateljev, s tem, da so vsak enkrat na letu ob svojem rojstnem dnevu pokrovitelji za večerje po končanem tekmovanju.

TAI - CHI V KLUBU PANTHERS TRIGLAV

Vsek ponedeljek dopoldne je v klubu precej živo, saj se zbere kar večja skupina žensk za ublaženo telovadbo, posebno primerno za vse, ki trpijo za artritisom ali za drugimi problemi sklepov in mišic. Mala dvoranica na bivšem balkonu v ozadju kluba je posebno primerna za to. Vse udeleženke so zelo navezane na učiteljico, Kanadčanko Vero, ki je še posebno spretna v pouku sprostitve in razgibavanja bolečih udov. Pouka se je udeleževal tudi en moški (Jože Košorok), ki pa se je mogoče prestrašil množice žensk in je pobegnil preko morja, tako, da sedaj niti nismo več ljudje, ampak samo ženske!

Če še koga zanima, pridite, vsak ponedeljek ob 10. uri dopoldne. Vedno je še prostora za enega več!

Rojstne dneve so slavili v zadnjem mesecu: Karlo Lenarčič, Ciril Vatovec, Stana Vatovec, Lojze Magajna in Toni Šustar. Čestitamo!

DOM POČITKA MATERE ROMANE
Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett Street
KEW VIC 3101

MOTHER ROMANA HOME
Slovenian Hostel for the Aged
Phone: 03 9853 1054
Fax: 03 9855 0811

Dom počitka matere Romane je ustanova slovenskega misijona v Melbournu, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Prijazna in topla soba, domača hrana, vesela družba, popolna zdravniška nega in celotna oskrba je samo del tega, kar boste našli v domu počitka ob cerkvi v Kew.

Pogoj za sprejem v Dom je »Aged Care Assessment Document«, katerega vam pomaga preskrbeti vaš zdravnik. Osnovna tarifa je 85% od avstralske starostne pokojnine. Pogoj za sprejem ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege.

Ste mogoče sami že razmišljali, kakšno bi bilo življenje v Domu, poznate koga, ki bi potreboval usluge slovenskega doma počitka, ali pa želite kaj več vedeti? Potem je res najbolje, da čimprej pokličete upravnico gospo Sandro Krnel po telefonu in se dogovorite za primeren čas ogleda Doma. Ker je zadnje čase med Slovenci precej več zanimanja in večje povpraševanje za vstop v Dom, vam bo gospa Sandra rade volje povedala, kako dolgo bo treba počakati na prvo prosto mesto. Dobili boste tudi prave odgovore na vsa druga vprašanja.

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827

e-mail: vca@mzz-dkp.gov.si

www.gov.si/mzz/dkp/vca/eng/

Odpornik poslov: Bojan Bertoncelj

Tretji sekretar: Andrej G. Rode

Veleposlaništvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 16.30

Konzularne ure so od 10.00 do 12.00

Embassy of Republic of Slovenia

PO BOX 284, Civic Square
CANBERRA ACT 2608

GENERALNI KONZULAT RS SYDNEY

Generalni častni konzul: Alfred Brežnik

Telefon: 02 9517 1591 Fax: 02 9519 8889

PO BOX 188, COOGEE NSW 2034

GENERALNI KONZULAT RS NOVA ZELANDIJA

Telefon: 04 567 0027 Fax: 04 567 0024

PO BOX 30247, LOWER HUT NZ

GOJAK & MEATS SMALL GOODS

Rojakom
v Sydneyu se toplo
priporočam!

220 Burwood Road
Burwood NSW 2134
Tel. (02) 9747 4028

Slovencem v Melbournu se priporoča
kamnoseško podjetje

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO AND JOE MEMORIALS P/L

10 Bancell street
Campbellfield VIC 3061
Work: tel. 9359 1179
Home: tel. 9470 4046

ZA VSA DELA DAJEMO GARANCIJO!

IZ BARAGOVE KNJIŽNICE

UČIMO SE SLOVENSKO Draga Gelt, Magda Piškotek, Marija Penca -LET'S LEARN SLOVENIAN I, II, III (\$15 - za posamezni del). ZNAŠ SLOVENSKO – DO YOU KNOW SLOVENIAN – Tečaj slovenskega jezika za odrasle – Slovenian language course for adults IN OSNOVNA SLOVNIČNA PRAVILA IN VAJE – Draga Gelt, \$20. SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL - UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA - Milena Gobetz in Breda Lončar, I. del \$15, II. del \$30.

SLOVENIAN LANGUAGE IN AUSTRALIA-25 years of Slovenian language in VIC - Saša Ceferin, \$25.

VENETI – FIRST BUILDERS OF EUROPEAN COMMUNITY – angleški prevod, trde platnice – 534 strani, 150 ilustracij, \$45. SLOVENCI, KDO SMO – Ivan Tomažič, \$30.

ETRUŠČANI IN VENETI – drugi venetski zbornik – Ivan Tomažič, \$25.

SLOVENSKE KORENINE - Ivan Tomažič \$10-mehke platnice; \$15-trde platnice

ZBORNIK PRVE MEDNARODNE KONFERENCE - Veneti v etnogenezi srednjeevropskega prebivalstva - PROCEEDINGS OF THE FIRST INTERNATIONAL TOPICAL CONFERENCE - \$30.

TRETJI VENETSKI ZBORNIK – V Evropi 2000 – Ivan Tomažič, \$25.

RAZSTAVA VENETI NA SLOVENSKEM – Ptuj 2001, 46 strani, v slovenščini z angleškim prevodom, \$8.

100 RECEPTOV SESTRE NIKOLINE I.,2.,3.,4.,5.,6. knjiga, \$15.

POTOK TREH IZVIROV – črtice, pesmi in aforizmi – Ivan Lapuh, \$15.

BOŽIČNE PESMI V PROZI - Roberto Innocent, \$30.

PAX ET BONUM – MIR IN DOBRO – Draga Gelt, Veronika Ferfolja, \$30.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE – trde platnice \$45, mehke platnice \$30.

THE SNOWY MOUNTAINS - Ivan Kobal, trde platnice - \$30, mehke platnice - \$25.

PIPA, KLOBUK IN DOBER NOS – Leopold Suhadolčan, \$1.

SLOVENSKE LJUDSKE PRIPOVEDKE – SLOVENE LEGENDS – Dušica Kunaver, \$30.

POTOVANJE SKOZI ČAS - Jožica Marn Gerden, \$20.

TIHI GLAS IZ GLOBOČINE SRCA - Jožica Polak, \$15.

MOLITVENIK ZA BOLNIKE - OSTANI Z NAMI - \$10.

SLOVENSKE KORENINE - I.Tomažič, trde platnice \$15, mehke \$10.

GEORGE KOZIAK - Slovenian Janizary by Joseph Jurčič, historical novel from 15. century, \$15.

SLOVENSKI ANGLEŠKI SLOVAR, \$30

ANGLEŠKI SLOVENSKI SLOVAR, \$30

POBEGLI ROBOT – Vida Pečjak, \$3.

PRATIKA CELJE 2004, \$10.

CELOVŠKE, CELJSKE IN GORIŠKE

MOHORJEVE KNJIGE, \$90.

NA USODNEM RAZPOTJU - M. Peršič, \$25.

PREMIKI – Janez Janša, \$35.

KRISTJAN MOLI - molitvenik, \$15.

NOVE ZGOŠČENKE (CD) CENA \$22

MARIBORSKI OKTET - Jubilejni koncert

KOMORNÍ ZBOR AVE - Eno Dete je rojeno

ANTON MARTIN SLOMŠEK - Drobtinice

SESTRE KLARISE - Marija, Mati moja

FRANC JAVORNIK - Portret prvaka ljubljanske opere

KVINTET SONČEK - Večerni zvon

BRATJE PIRNAT

'IGNITE' 29. SLOVENSKI MLADINSKI KONCERT, \$25

Misli thoughts - Božje in človeške Misli thoughts - Božje in človeške

Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljen (Established) leta 1952 | Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | Urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Ciril A. Božič, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | Ureja (Production Editor) in računalniški prelom: Marija Anžič | Naslov: MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | Fax: 03 9853 6176 | E-mail: misli@infoxchange.net.au | Naročnina za leto 2004 je 30 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije letalsko 70 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej | Poverjeništvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo | Za objavljene članke odgovarja pisec sam | Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew Vic 3101 | Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd., 164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056 | Tel.: 03 9387 8488 | Fax: 03 9380 2141.

ISSN 1443-8364

Misli na internetu: |Vnos: Draga Gelt | <http://www.glasslovenije.com.au> - Tam klikni na MISLI.

Misli thoughts - Božje in človeške Misli thoughts - Božje in človeške

DONVALE TRAVEL

SLOVENIA TRAVEL

1952 - 2004

**THE GREGORICH FAMILY HAS SERVED THE SLOVENIAN
COMMUNITY IN AUSTRALIA FOR 52 YEARS.**

**For all your travel requirements: Hotels; Car Hire or Leasing;
Cruises; Air travel; Group bookings worldwide; Travel Insurance.**

Licence No. 30218

**Please contact us for dates and
economical rates. Make an early
reservation to avoid disappointment.**

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE

**PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ ZA OBISK SLOVENIJE V LETU 2004**

**Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta....**

**Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!**

**Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznamo in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOMI**

**ERIC IVAN GREGORICH
Slovenija Travel/Donvale Travel
1042-1044 Doncaster Road
EAST DONCASTER VIC 3109
Telefon: 03 9842 5666
Fax: 03 9842 5943**